

GÖLGE DİYARI

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—5. KİTAP

MORGAN RICE

Krallar ve Büyüçüler

Morgan Rice

Gölge Diyarı

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Gölge Diyarı / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Krallar ve Büyücüler)

Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin The Inheritance Cycle serisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır. The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) GÖLGELER DİYARI'nda, Kyra kendini ejderhalar tarafından saldırıya uğramış, yanmakta olan başkent in tam ortasında buluyor ve hayata tutunmak için çırpınıyor. Çok sevdiği ana vatani yok edilmiş, Ateş Duvarları sönmüş, troller ülkeye akın eder haldeyken Kyra sihirli silahı almak için acilen Marda'ya doğru yola çıkmak zorunda; bu yolculuk onu karanlığın tam kalbine götürecektir olsa bile! Duncan kendini yanmakta olan başkentte, diğerleriyle birlikte kapana kısılmış bir halde buluyor ve adamlarını bulmak, oradan kaçmaya çalışmak, ordusunu toplayıp düzenli hale getirmek ve Pandesia'ya saldırmak için tüm ince zekâsını ortaya koyuyor. Krallığın diğer ucunda Merk, Kos Kulesi'ni terk edişlerinin ardından Tarnis'in kızıyla birlikte Ölüm Körfezi'nde ilerliyor ve savaşçıların adası Knossos'a varmaya çalışıyor. Vesuvius ve trol ordusu peşlerindeyken dünyanın en tekinsiz denizinden geçmekle adaya ulaşmak konusunda çok az şansları olduğunu biliyor; hayatta kalma şansları ise çok daha zayıf! Ur'u yok eden tsunami dalgasından sağ çıka Dierdre ve Marco sevgili şehirlerini sular altında kalmış olarak buluyor. Tanıdıkları ve sevdikleri herkes kaybolmuş veya ölmüşken, yapmaları gereken tek şey kendilerini toplamak ve hayatta olduğunu bildikleri tek kişiye doğru yola çıkmaktır: Kyra. Bu esnada Alec, elinde her şeyi değiştirme şansına sahip değerli kılıç, Kayıp Adalar halkıyla birlikte Escalon'a geri dönmektedir. Fakat hiçbirini yok edilmiş ve ejderhalar tarafından kuşatılmış bir ülkeyle karşılaşmayı beklememektedir. Güçlü atmosferi ve komplike karakterleriyle GÖLGELER DİYARI, şövalyeler ve savaşçılar, krallar ve lortlar, onur ve mertlik, büyü, kader, canavarlar ve ejderhaların sürükleyici bir efsanesi. Bu bir aşk ve kırık kalpler, aldatma, ihtiras ve ihanet hikâyesi. Bizi, sonsuza kadar bizimle yaşayacak bir dünyaya davet eden, her yaştan ve her cinsiyetten okuyucuları tatmin edebilecek, üst kalite bir fantezi. KRALLAR VE BÜYÜCÜLER serisinin

5. Kitabı yakında yayında olacak. Felsefe Yüzüğü serisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Morgan Rice bir başka harika fantezi serisinin sözünü veriyor ve bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM BİR	14
BÖLÜM İKİ	16
BÖLÜM ÜÇ	19
BÖLÜM DÖRT	21
BÖLÜM BEŞ	24
BÖLÜM ALTI	27
BÖLÜM YEDİ	30
BÖLÜM SEKİZ	32
BÖLÜM DOKUZ	36
BÖLÜM ON	40
Конец ознакомительного фрагмента.	41

Morgan Rice

Gölge Diyarı Krallar Ve Büyücüler—5. Kitap

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice için Yazılmış Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz.”

—*Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyile yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”

—*Midwest Book Review*

D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin THE INHERITANCE CYCLE dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

—*The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)*

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor'un olanaksız durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review* (D. Donovan,eKitap Eleştirmeni)

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”

--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon'a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice'ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

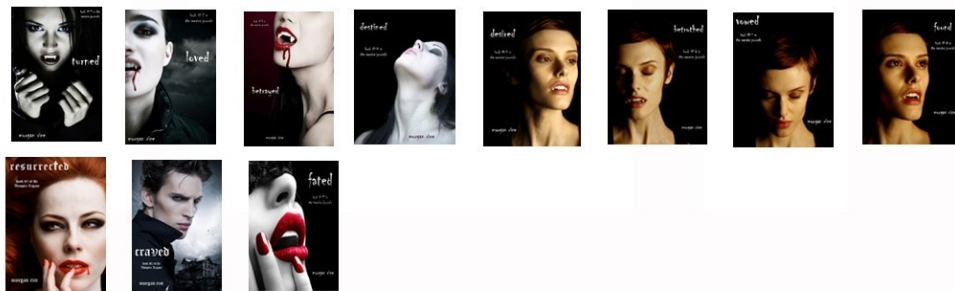
THE SORCERER'S RING

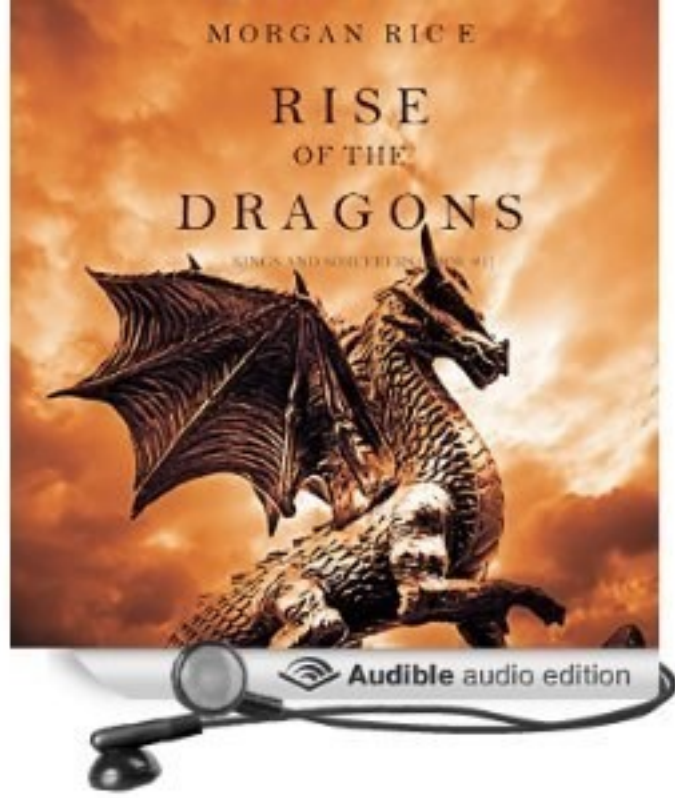

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KRALLAR VE BÜYÜCÜLERİ Sesli Kitap olarak dinleyin!

Ücretsiz Kitap ister misiniz?

Morgan Rice'in eposta listesine kaydolun ve 4 ücretsiz Kitap, 2 ücretsiz harita, 1 ücretsiz uygulama ve size özel hediyeleri alın! Kaydolmak için siteyi ziyaret edin: www.morganricebooks.com

Morgan Rice © 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu Kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları Algol'a ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

*“Hayat yürüyen bir gölgeden
başka bir şey değildir, zavallı bir oyuncu,
sahnede kasılarak yürür ve saatini doldurur
Ve sonra bir daha duyulmaz adı.”*

-- William Shakespeare, Macbeth

BÖLÜM BİR

Saray Muhafızlarının komutanı gözetleme kulesinin tepesinde durmuş, hepsi genç askerlerden oluşan ve Ateş Duvarları boyunca devriye gezen yüzlerce Koruyucuya bakarken, içerlemiş bir şekilde iç geçirdi. Taburları yönetebilecek değerde bir adam olan komutan, orada, Escalon'un en doğu ucuna yerleştirilmiş, kendilerine asker denmesini isteyen düzensiz bir grup suçluyu izliyor olmayı kendisine yapılmış bir hakaret olarak görüyordu. Bunlar asker değildi; bunların hepsi binlerce yıldır hiç değişmeyen ateş duvarlarını gözlemek için seçilmiş köleler, suçlular, oğlanlar, yaşlı erkekler, toplum içinde istenmeyen insanlardı. Burası bir hapishanenin biraz daha kaliteliinden ibaretti ve o daha iyisini hak ediyordu. Oradan başka herhangi bir yerde olmayı hak ediyordu, Andros'un asil kapılarında olabilirdi.

Bir diğer didişme patlak verdiğinde komutan neredeyse ilgisiz bir tavırla olayı süzdü; o gün üçüncü oluyordu. Bu seferki iki iri kıyım delikanlı arasında çıkmış gibi görünüyordu, bir parça et için kavga ediyorlardı. Bağrıışan bir grup oğlan hemen etraflarını sardı ve onlara tezahürat yapmaya başladı. Onların da tek istediği buydu zaten. Hepsi günlerce Ateş Duvarları'nı gözlemekten aşırı derecede sıkılmışlardı, hepsi kan görmek istiyordu ve komutan, biraz eğlenmelerine izin verdi. Eğer birbirlerini öldürürlerse çok daha iyi olacaktı; bu, gözlemesi gereken oğlan sayısından iki eksilmesi demek olacaktı.

Oğlanlardan biri diğerini alt edip kalbine bir hançer saplarken bir çığlık duyuldu. Oğlan yere yığılırken diğerleri ölüme tezahürat yaptı ve sonra hızla cesedinin etrafını sarıp üzerinde işlerine yarayacak bir şeyler aramaya başladılar. Bu, hiç olmazsa son derece hızlı bir ölümdü ve diğerlerinin burada yavaş yavaş tadacakları ölümden çok daha iyiydi. Kavganın galibi diğerlerini iki yana iterek ilerledi ve eğilip ölü oğlanın cebinden bir somun ekmeği alıp kendi cebine attı.

Bu da Ateş Duvarları'nda diğerleri gibi bir gündü ve komutan aşağılanmışlık duygusu içinde yanıp tutuşuyordu. Tek bir hata yapmış, bir doğrudan emre itaatsizlik etmişti ve cezası buraya gönderilmek olmuştu. Bu hiç adil değildi. Geri dönüp geçmişteki o tek bir anı değiştirebilmek için neler vermezdi. Hayat, diye düşündü, çok zorlu, çok kati, çok zalim olabiliyor.

Kaderine boyun eğen komutan dönüp Ateş Duvarları'na baktı. Durmaksızın süren çatırtılarında tuhaf bir yan vardı; onca yıldan sonra bile komutan bunu çekici, hipnotize edici buluyordu. Oradaki görevi, oradaki tüm oğlanların görevi son derece anlamsız geliyordu. Ateşler binlerce yıldır oradaydı ve hiçbir zaman sönmeyecekti; dolayısıyla ateş yanmaya devam ettikçe trol ulusu hiçbir zaman ülkeye geçemeyecekti. Marda denizin karşısında kalmaya devam edecekti. Kendisine kalsa, bu oğlanların en iyilerini seçer, onları kıyıları boyunca Escalon'da başka yerlere, onlara gerçekten ihtiyaç duyulan yerlere yerleştirir, aralarındaki suçluları da ölüme terk ederdi.

Komutan sıklıkla olduğu gibi yine zaman algısını yitirmiş, Ateşlerin parlaklığında kaybolmuştu ve günün ilerleyen saatlerinde aniden dikkat kesilip gözlerini kıstı. Bir şe görmüştü, tam olarak anlam veremediği bir şey ve hayal gördüğünü düşünerek gözlerini ovuşturdu. Fakat ileriye baktıkça yavaş yavaş hayal görmediğinin farkına vardı. Dünya gözlerinin önünde değişiyordu.

Yavaşça, her zaman varlığını sürdürmüş olan, oraya geldiğinden beri uyanık olduğu her an sesini duyduğu çatırtı sessizliğe gömüldü. Ateş Duvarları'ndan yayılan sıcaklık aniden kesilmişti ve komutan oraya geldiğinden beri ilk kez soğuktan ürperdiğini, gerçekten ürperdiğini hissetti. Ve komutanın gözleri önünde, gözlerinin yanmasına sebep olan, gündüz ve geceyi biteviye aydınlatan parlak kırmızı ve turuncu alev sütünü, ilk kez, gitmişti.

Ateşler yok olmuştu.

Komutan merak içinde tekrar gözlerini ovuşturdu. Acaba rüya mı görüyordu? O izlerken, tam önünde Ateşler yere doğru çekiliyor, düşen bir perde gibi alçalıyordu. Ve bir dakika sonra geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Hiçbir şey!

Komutanın nefesi duracak gibi oldu, içinde yavaşça bir inanmam ve panik hissi yükselmeye başlamıştı. Kendini hayatında ilk kez duvarın arkasında bulunan şeye bakarken buldu: Marda! Son derece net ve engelsiz bir görüş alanına sahipti. Orası siyahla kaplı bir ülkeydi; siyah, çorak dağlar, siyah sarp kayalıklar, siyah toprak, ölüm, siyah ağaçlar... Orası hiçbir zaman görmeyi düşünmediği bir yerdi. Ve hatta Escalon'daki hiç kimsenin görmeyi düşünmeyeceği bir yerdi.

Aşağıdaki oğlanlar ilk defa kendi aralarında kavga etmeyi bırakınca, şoke olmuş bir sessizlik çökmüştü. Hepsi şoke olmuş bir şekilde dönmüş ve yutkunmuştu. Ateş duvarı gitmişti ve diğer tarafta kendilerine aç gözlülükle bakan bir trol ordusu duruyor, araziyi dolduruyor, ufku dolduruyordu.

Bir ulus.

Komutan yıkılmıştı. Orada, yalnızca birkaç metre ötesinde hayatında gördüğü en iğrenç, aşırı gelişmiş, çirkin, biçimsiz, hepsinin ellerinde dev baltalı kargılar olan ve hepsi de sabırla vakitlerinin gelmesini bekleyen bir ulus duruyordu. Milyonlarca trol onlara bakıyordu. Onlarda donakalmış gibilerdi ve kendilerini Escalon'dan ayıran bir şey kalmadığını yavaş yavaş anlıyor gibiydiler.

İki ulus karşılıklı durmuş birbirlerine bakıyor, troller zafer duygusuyla dolarken, insanlar paniğe kapılıyordu. Sonuçta orada yüzlerle ölçülebilen sayıda insana karşı milyonlarca trol vardı.

Sessizliği bozan bir bağırış yükseldi. Ses trollerin tarafından gelmişti, bu bir zafer çığlıydı ve ardından, troller saldırıya geçerken gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Troller bir bufalo sürüsü gibi saldırıya geçmişti ve baltalı kargılarını kaldırıp, panik içindeki, kaçmak için bile gerekli cesareti toplayamamış oğlanların kafalarını uçuruyorlardı. Bu bir ölüm, bir yıkım dalgasıydı.

Troller kendisine doğru hızla gelirken komutan da kulenin tepesinde öylece duruyordu, hiçbir şey yapamayacak kadar dehşete kapılmıştı, hatta kılıcını çekmek bile aklına gelmemişti. Bir an sonra, kızgın sürü kuleye vurduğunda, devrildiğini hissetti. Trollerin kucağına doğru düştüğünü hissetti ve trollerin pençelerince kavranıp parçalarına ayrılırken çığlık attı.

Komutan ölmeden önce, yerde yatarken, Escalon'a neler olabileceğini biliyordu ve aklından son bir düşünce geçti: kalbinden bıçaklanan, bir somun ekmek için ölen oğlan, aralarındaki en şanslı kişiydi.

BÖLÜM İKİ

Dierdre suyun altında, döne döne ilerleyip nefes almak için çabalarken, akciğerlerinin ezildiğini hissetti. Kendini toplamaya çalışsa da başaramadı; dev su kütlesi tarafından savrulurken dünyası tekrar tekrar tersyüz oluyordu. Derin bir nefes almak istiyordu, tüm bedeni oksijen açlığı içindeydi; fakat nefes almasının ölmek demek olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapatıp ağlarken gözyaşları suyla karışıyor, bu cehennem azabının ne zaman sona ereceğini merak ediyordu. Tek avuntusu Marco'yu düşünmekti. Onu suyun içinde kendisiyle birlikte savrulurken görmüş, elimi tuttuğunu hissetmişti; etrafına bakınıp onu aradı. Fakat ne kadar bakındıysa da hiçbir şey göremiyordu, karanlık ve köpüren, üzerine çarpan su kütlesinden başka hiçbir şey... Marco'nun epey önce ölmüş olduğunu düşündü.

Dierdre ağlamak istedi fakat yaşadığı acı tüm kendine acıma duygularını zihninden silip atmıştı; onu sadece hayatta kalmayı düşünmeye zorlamıştı. Dalgaların artık daha da kuvvetlenemeyeceğini düşündüğü sırada akıntı onu tekrar tekrar suyun dibine batırıyor, dünyanın tüm ağırlığı üzerindeymiş gibi hissetmesine sebep olan bir kuvvetle onu itiyordu. Hayatta kalamayacağını farkındaydı.

Burada ölmek ne kadar da ironik, diye düşündü; Pandesia top ateşinin sebep olduğu bir tsunami dalgasıyla sular altında kalmış olan evinde... Farklı bir şekilde ölmeyi tercih edebilirdi. Bu korkunç acıyı, savrulmayı, vücudunun her bir zerresinin umutsuzca ihtiyaç duyduğu nefesi almak için ağızını açamama durumunu yaşamak istemezdi.

Gücünün tükenmeye başladığını, acıya teslim olduğunu hissetti ve sonra, tam da gözleri kapanmak üzereyken, bir saniye daha dayanamayacağını düşündüğü sırada, aniden döndüğünü, kıvrılarak hızla yukarı doğru hareket ettiğini hissetti; dalgalar onu dibe batırdıkları güçle şimdi yukarı itiyordu. Bir mancımığın ivmesiyle yükseliyor, hızla suyun yüzeyini yaklaşıyordu, güneş ışığını görebiliyordu ve basınç kulaklarını mahvediyordu.

Kısa bir süre sonra yüzeye çıktığında şoke olmuştu. Güçlükle nefes aldı, hiç olmadığı kadar çok minnettar bir şekilde derin nefesler alıyordu. Adeta havayı vakumlayarak nefes aldı ve sonra, kısa süre içinde tekrar suyun içine çekilip dehşete kapıldı. Fakat bu sefer biraz daha uzun süre hayatta kalmasına yetecek kadar oksijen alabilmişti ve bu kez su onu çok derine itmemişti.

Kısa süre sonra tekrar yükselip suyun yüzeyine çıktı ve suya tekrar çekilmeden önce derin bir nefes daha alabildi. Her seferinde farklı oluyordu, dalga zayıflıyordu ve Dierdre bir kez daha yüzeye çıktığında dalgaların şehrin sonuna geldiğini ve yok olduğunu hissetti.

Bir süre sonra Dierdre şehrin sınırını aştı, artık sular altında kalmış olan o görkemli binaları geçti. Bir kez daha suyun altına çekildi fakat nihayet suyun içinde gözlerini açmasına izin verecek kadar yavaştı ve bir zamanlar dimdik ayakta duran tüm o görkemli yapıları gördü. Yanından balık sürüleri gibi geçip giden cesetler gördü, bedenlerin yüzlerinde asılı kalan ifadeleri zihninden silmeye çalıştı.

Nihayet, ne kadar olduğunu bilmediği bir süre sonunda Dierdre bu kez tamamen yüzeye çıktı. Son bir zayıf dalga onu dibe çekmeye çalışırken, son bir ayak çırpışla ona karşı koyabilecek kadar gücü kalmıştı ve yüzeyde kalmayı başardı. Limandan gelen su içeride çok fazla yol kat etmişti, artık daha fazla gidebileceği bir yer yoktu ve Dierdre kısa süre sonra kendini suların çekilip, denize döndüğü ve onu yalnız bıraktığı, çim bir alanda buldu.

Dierdre, yüzü sırlıslam çimlere gömülü, acidan inleyerek yüzükoyun yattı. Hala soluk soluğaydı, ciğerleri acıyor, derin nefes alıyor ve her nefesin tadını çıkarıyordu. Başını zor da olsa döndürmeyi başardı ve omzunun üzerinden geriye baktı. Bir zamanlar muhteşem bir şehir olan bölgede artık sudan başka bir şey olmadığını görüp dehşete kapıldı. Yalnızca çan kulesinin ucunun, suyun yüzeyinden birkaç metre yukarıya çıktığını fark etti ve kulenin bir zamanlar onlarca metre yüksekliğinde olduğunu hatırlayıp şaşkına döndü.

Aşırı şekilde bitkin olan Dierdre sonunda kendini saldı. Olduğu yerde yatarken yüzü yere kapandı ve başından geçen her şeyin acısının onu ele geçirmesine izin verdi. İstese bile kıpırdıyamazdı.

Saniyeler içinde hızla uykuya dalı, dünyanın uzak bir köşesinde yaşamla ölüm arasında bir çizgideydi. Fakat bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı.

*

“Dierdre,” diyen bir ses duyuldu ve nazik bir dürtme oldu.

Dierdre gözlerini araladı ve güneşin batmakta olduğunu görüp şaşırıldı. Buz gibi soğuktu, kıyafetleri hala ıslaktı. Kendini toparlamaya çalışırken ne zamandır orada yattığını merak ediyor, hayatta mı ölü mü olduğunu anlamaya çalışıyordu. Derken omzundaki dürtme tekrar oldu.

Dierdre yukarı baktı ve bunun Marco olduğunu görüp çok rahatladı. Marco hayattaydı ve Dierdre onu gördüğüne çok fazla sevinmişti. Marco dayak yemiş gibi, bitkin, aşırı solgun ve sanki yüzlerce yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Fakat yine de hayattaydı. Bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı.

Marco onun yanında diz çöktü, gülümsüyordu fakat gözlerinde hüznü vardı; gözleri bir zamanlar dolu olan yaşam enerjisiyle parlamıyordu.

“Marco” dedi cılız bir sesle, sesinin rahatsız ediciliği kendisini de sarsmıştı.

Marco'nun yüzünde kanayan bir yara fark etti ve endişeli bir şekilde uzanıp yaraya dokundu.

“Ben ne kadar kötü hissediyorsam, sen de o kadar kötü görünüyorsun” dedi.

Marco onun ayağa kalkmasına yardım etti. Tüm vücudu, aldığı darbeler, kolları ve bacaklarını baştan aşağı dolduran kesik ve çiziklerin acısıyla zayıf düşmüştü. Fakat kaburgalarını kontrol ettiğinde, hiç olmazsa herhangi bir kırık olmadığını anladı.

Dierdre derin bir nefes aldı ve dönüp arkasına bakarken iradesini sağlamlaştırmaya çalıştı. Arkasında tam da korktuğu gibi bir kâbus vardı, sevdiği şehri yok olmuştu, artık denizin bir parçasından başka bir şey değildi ve görülen tek şey çan kulesinin ucuydu. Ufukta ise siyah gemileriyle Pandesia donanması, içeriye doğru hareket ediyordu.

“Burada kalamayız” dedi Marco aceleyle. “Geliyorlar.”

“Nereye gidebiliriz?” diye sordu Dierdre çaresizlik içinde.

Marco boş gözlerle ona bakarken, kendisinin de bir fikri olmadığı anlaşılıyordu.

Dierdre gün batımına doğru bakıp düşünmeye çalışırken kulakları zonkluyordu. Tanıdığı ve sevdiği herkes ölmüştü. Yaşamaya değer hiçbir şey, gidecek hiçbir yer kalmamış gibi hissediyordu. Anavatanınız yok edilmişse nereye gidebilirdiniz ki? Dünyanın tüm yükü omuzlarınıza yüklenirken?

Dierdre gözlerini kapatıp acı içinde başını salladı, her şeyi uzaklaştırabilmeyi diledi. Babasının da orada ölmüş olduğunu biliyordu. Askerleri ölmüştü. Tüm hayatı boyunca tanıdığı ve sevdiği tüm o insanlar, hepsi ölmüştü, hepsi de Pandesialı canavarlar yüzündendi. Artık onları durduracak kimse kalmamıştı. Devam etmesine sebep olabilecek ne vardı ki?

Dierdre daha fazla dayanamadı ve gözyaşlarına boğuldu. Babasını düşünürken dizlerini üstüne çöktü, yıkılmış hissediyordu. Hiç durmadan ağladı, orada ölmeyi istedi, ölmüş *olmayı* diledi, hala hayatta olduğu için lanet etti. Neden o dalgaların içinde boğulup gitmemişti ki? Neden diğerleriyle birlikte öldürülmemişti? Neden yaşamla lanetlenmişti?

Omzunda teskin edici bir el hissetti.

“Tamam, sorun yok” dedi Marco yumuşak bir sesle

Dierdre irkildi, utanmıştı.

“Özür dilerim” dedi sonunda, hıçkırarak. “Yalnızca... Babam... Artık hiçbir şeyim yok.”

“Her şeyini kaybettin” dedi Marco, onun da sesi ağırdı. “Ben de öyle. Ben de devam etmek istemiyorum. Fakat devam etmek *zorundayız*. Burada yatıp ölemeyiz. Bu onları onuruna leke sürer. Halkımızın, uğruna yaşadığı ve öldüğü her şeyin onuruna leke sürer.

Ardından gelen uzun sessizlikte Dierdre doğruldu, Marco'nun haklı olduğunu farkına varmıştı. Ayrıca Marco'nun ona merhamet dolu bakan kahverengi gözlerine baktığında aslında hala *birine* sahip olduğunu fark etti. Marco'ya sahipti. Ayrıca babasının ona bakan, onu gözleyen ve güçlü olmasını dileyen ruhuna sahipti.

Her şeyi kafasından atmaya çalıştı. Güçlü olmak zorundaydı. Babası onun güçlü olmasını isterdi. Kendine acımanın kimseye bir faydası olmadığını fark etti. Ayrıca ölmesinin de kimseye faydası yoktu.

Bakışlarını Marco'ya kilitlediğinde onun gözlerinde merhametten fazlasının olduğunu gördü; gözlerinde Dierdre'ye karşı bir aşk vardı.

Ne yaptığının tam olarak farkında olmadan, Dierdre kalp çarpıntısı içinde uzanıp Marco'nun dudaklarına hiç beklenmedik bir öpücük kondurdu. Bir anlığına başka bir dünyaya geçmiş gibi hissetti ve tüm endişeleri yok oldu.

Dierdre yavaşça geri çekilip, şoke olmuş bir şekilde Marco'ya baktı. Marco da aynı şekilde şaşırılmış görünüyordu. Dierdre'nin elini tuttu.

O sırada Dierdre cesaretlenmiş, umutla dolmuştu, yeniden sakin bir şekilde düşünebiliyordu ve bir anda aklına bir fikir geldi. Bir yerde biri daha vardı, gidecek bir yer, dönülecek bir kişi...

Kyra.

Dierdre aniden umutla dolduğunu hissetti.

“Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum” dedi heyecanlı bir şekilde, aceleyle.

Marco merak içinde ona baktı.

“Kyra” dedi Dierdre. “Onu bulabiliriz. Bize yardım edecektir. Her neredeyse, şu an savaşıyordur. Ona katılabiliriz.”

“Fakat onun hayatta olduğunu nerden biliyorsun ki?” diye sordu.

Dierdre başını salladı.

“Bilmiyorum” dedi. “Fakat Kyra her zaman hayatta kalmayı başarır. O, tanıdığım en güçlü kişi.”

“Nerede peki?” diye sordu Marco.

Dierdre düşündü ve Kyra'yı son gördüğünde onun kuzeye doğru yol aldığını, Kule'ye gittiğini hatırladı.

“Ur Kulesi” dedi.

Marco şaşırılmış bir şekilde ona baktı; sonra gözlerinden bir iyimserlik pırıltısı geçti.

“Gözcüler orada” dedi. “Diğer savaşçılar da orada. Bizimle savaşabilecek adamlar.” Heyecanlı bir şekilde başıyla onayladı. “İyi bir seçim” diye ekledi. “O kulede güvende olabiliriz. Ve eğer arkadaşın oradaysa çok daha iyi olur. Buradan sadece bir günlük mesafede. Hadi gidelim. Çabuk hareket etmeliyiz.”

Marco Dierdre'nin elini tuttu ve tek bir kelime daha etmeden harekete geçtiler. Ormana doğru ve ufukta bir yerde Ur Kulesi'ne doğru yola çıktıklarında Dierdre yeni bir iyimserlik hissiyle dolmuştu.

BÖLÜM ÜÇ

Kyra yangın yerine doğru ilerlerken cesaretini topladı. Alevler gökyüzüne kadar yükseliyor, sonra aynı hızla yere dönüyor, kolları yana açık yürürken, onu tenini yalıyordu. Kyra kendisini sarıp sarmalayan, ona ince bir şekilde sarılan alevlerin yoğunluğunu hissediyordu. Ölüme yürüdüğünün farkındaydı fakat başka bir yöne de gidemiyordu.

Fakat inanılmaz bir şekilde hiçbir acı hissetmiyordu. İçinde bir huzur duygusu vardı. Hayatının sona ermek üzere olduğunu hissediyordu.

İleriye baktı ve alevlerin arasından annesini gördü, annesi alanın diğer tarafında, uzak uçta bir yerde onu bekliyordu. Nihayet annesinin kollarında olacağını düşünürken içi huzurla doldu.

Ben buradayım, Kyra, diye seslendi. Bana gel.

Kyra gözlerini kısarak alevlerin arasından baktı ve annesinin, yükselen alev duvarları ile kısmen örtülmüş, neredeyse yarı saydam yüzünü zar zor seçti. Çatırdayan alevlerin arasında ilerlemeye devam etti. Etrafı tamamen sarılana kadar duramamıştı.

Bir kükreme sesi havayı yardı, alevin çatırtısının bile üzerinde bir sestir ve Kyra başını kaldırıp yukarı baktığında, gökyüzünün ejderhalarla dolu olduğunu görü hayrete düştü. Çığlıklar atarak daireler çiziyorlardı ve o sırada devasa bir ejderha doğrudan Kyra'ya doğru dalışa geçti.

Kyra ölümün kendisine yaklaştığının farkındaydı.

Ejderha, pençeleri öne uzanmış yaklaşırken birden yer Kyra'nın ayaklarının altından kaydı ve Kyra kendini yerin altına, alevlerle kaplı bir dünyaya doğru düşerken buldu; oradan hiçbir şekilde kurtulamayacağını biliyordu.

Kyra soluk soluğa, olduğu yerde sıçrayarak gözlerini açtı. Nerede olduğunu merak ederek etrafına bakınırken, vücudunun her yanının acıdığını hissediyordu. Yüzünde bir acı hissetti, yanakları şişmiş, zonkluyordu ve nefes almakta zorlanarak başını yavaşça kaldırdığında yüzünün çamura batmış olduğunu fark etti. Çamurun içinde yüzüstü yatmakta olduğunu anladı ve ellerini yere dayayarak yavaşça doğruldu. Yüzündeki çamuru silerken neler olduğunu merak ediyordu.

Aniden gökyüzünden bir kükreme sesi geldi ve Kyra havaya baktığında gökyüzünde son derece gerçek bir şey fark etti ve dehşete kapıldı. Gökyüzü her türden, boyuttan ve renkten ejderhalarla doluydu ve hepsi daireler çizerek çığlık atıyor, ateş püskürtüyorlardı. Hepsi öfkeyle doluydu. Kyra yukarı bakarken bir ejderha dalışa geçti ve yere doğru bir ateş püskürttü.

Kyra etrafına bakındı, çevresini inceledi ve nerede olduğunu anladığında kalbi duracak gibi oldu: Andros.

Bir anda her şeyi hatırladı. Bir ejderha sürüsü tarafından saldırıya uğradıklarında Theon'un sırtında uçuyor, babasını kurtarmak için hızla Andros'a gidiyordu. Ejderhalar bir anda gökyüzünde belirmişler, Theon'u ısırarak, onları yere fırlatmışlardı. Kyra bayılmış olduğunu anladı.

Şimdi bir sıcaklık dalgası, ürkütücü çığlıklar, kargaşa içinde bir başkente uyanmıştı ve etrafına bakındığında başkentten alev alev yandığını gördü. Her yerde insanlar can havliyle kaçıyor, alevler fırtına gibi dalgalar halinde yere inerken çığlık atıyordu. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi.

Kyra soluğunu topladıktan sonra Theon'un hemen yanında, yan dönmüş, yaralı ve pullarının arasından kan akarak yattığını görünce kalbi sıkıştı. Theon'un gözleri kapalıydı, dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı ve ölümün kıyısında gibi duruyordu. Kyra hayatta kalmış olmalarının tek sebebinin Theon'un bir moloz yığını ile örtülmüş durumda olması olduğunu fark etti. Bir binaya doğru fırlatılmış olmalıydılar ve bina da üzerlerine çökmüştü. Yine de hiç olmazsa yıkıntılar onları yüksekte uçan ejderhaların görüşünden korumuştur.

Kyra kendini ve Theon'u bir an önce oradan çıkartması gerektiğinin farkındaydı. Fark edilmelerinden önce çok fazla vakitleri yoktu.

“Theon!” diye seslendi telaşla.

Yığının altında kalmış olan Kyra döndü, inledi ve sonunda büyük bir parça molozu sırtının üzerinden atıp kendini kurtarmayı başardı. Daha sonra aceleyle Theon'un yanına koştu ve üzerindeki moloz yığınının çılgın gibi sağa sola itti. Kayaların büyük bir kısmını itmeyi başarabilmişti fakat Theon'un sırtında duran ve onu yere yapıştırmış olan büyük parçaya sıra geldiğinde hiçbir şey yapamadı. Kayayı tekrar tekrar itti fakat ne kadar zorlasa da kaya hiç kıpırdamadı.

Kyra koşup Theon'un yüzünü kavradı, çaresiz bir şekilde onu kaldırmaya çalışıyordu. Pullarını okşadı ve yavaşça Theon'un gözlerinin açıldığını görüp rahatladı. Fakat Kyra onu daha hızlı sarsarken ejderha gözlerini tekrar kapattı.

“Uyan!” dedi Kyra. “Sana ihtiyacım var!”

Theon gözlerini hafifçe tekrar açtı ve sonra dönüp Kyra'ya baktı. Kyra'yı tanıdığına gözlerindeki acı ve öfke hafiflemişti. Kalkmaya çalıştı fakat çok zayıf olduğu anlaşılıyordu; kaya parçası onu yerde tutuyordu.

Kyra kayayı öfkeyle itti fakat kıpırdatamayacaklarını anladığında ağlamaya başladı. Theon sıkışmıştı. Orada ölebilirdi ve Kyra da aynı şekilde orada ölebilirdi.

Kyra bir kükreme duydu. Başını kaldırıp yukarı baktığında sivri uçlu yeşil pulları olan devasa bir ejderhanın onları fark etmiş olduğunu gördü. Ejderha öfkeyle kükredi ve sonra onlara doğru dalışa geçti.

Beni bırak.

Kyra içinin derinliklerinde titreşen bir ses duydu. Theon'un sesi.

Saklan. Buradan uzağa git. Hala vaktin varken...

“Hayır!” diye bağırdı Kyra titreyerek, onu bırakmayı reddediyordu.

Git, dedi Theon aceleyle. Yoksa ikimiz birden burada öleceğiz.

“Öyleyse ikimiz de ölürüz!” diye bağırdı Kyra, çelik gibi bir kararlılık onu ele geçirmişti. Arkadaşının yüzüstü bırakmayacaktı. Asla!

Gökyüzü karardı ve Kyra yukarı bakıp, pençeleri önde, onlara doğru dalışa geçmiş olan devasa ejderhayı gördü. Ejderha ağzını açtığında sivri dişleri ortaya çıktı. Kyra hayatta kalamayacağını farkındaydı fakat umursamıyordu. Theon'u yüzüstü bırakmayacaktı. Ölüm onu ele geçirebilirdi fakat korkaklık asla! Ölmekten korkmuyordu.

Sadece iyi yaşamamaktan korkuyordu.

BÖLÜM DÖRT

Duncan diğerleriyle birlikte Andros sokaklarında topallayarak koşuyor, Aidan, Motley ve yanlarındaki genç kız, Cassandra ile arasının açılmaması için çabalıyordu. O sırada Aidan'ın köpeği Beyaz onun topuklarını hafifçe dişleyip acele etmesi için uğraşıyordu. Eski ve güvenilir komutanı Anvin ve onun yeni yardımcısı Septin Duncan'ın iki yanından koluna girmiş, hareket etmesine yardımcı olmaya çalışıyorlardı; fakat Anvin'in de hali kötü görünüyordu. Duncan, arkadaşının ne kadar kötü yaralamış olduğunu görebiliyordu ve onun bu durumda bile hayatını tehlikeye atıp, sadece onu kurtarmak için onca yolu aşmış olması Duncan'a güç veriyordu.

Darmadağınık grup savaşın vurduğu Andros sokaklarında hızla ilerlerken, her yanlarında kargaşa hüküm sürüyordu ve hayatta kalma olasılıkları son derece zayıftı. Diğer taraftan Duncan kurtarıldığı için rahatlamış, oğlunu yeniden gördüğü için mutlu olmuştu ve oradaki herkesle birlikte olduğuna fazlasıyla minnettardı. Fakat gökyüzünü incelediğinde hücreden dışarı kesin bir ölümün kucağına doğru çıkmış olduğunu hissetti. Gökyüzü, daireler çizen, dalışa geçen, binaları deviren, korkunç alev sütunlarıyla şehri yok ediyorlardı. Tüm sokaklar alevlerle kaplıydı ve her dönüşlerinde grubun yolunu kesiyordu. Her seferinde bir sokak tamamen yok olurken, şehirden kaçış olasılıkları hızla düşüyordu.

Motley'in arka sokakları çok iyi bildiği belli oluyordu, grubu kararlılıkla yönlendiriyor, üst üste sokaklara sapıyor, her yerde bir kısa yol buluyor, kaçışlarının önündeki bir diğer tehdit olan Pandesia askerlerinden kaçınmanın bir yolunu buluyordu. Fakat tüm kabiliyetine rağmen Motley ejderhalardan kendini sakınamazdı ve bir başka sokağa saptıklarında sokak aniden alev aldı. Hepsisi birden oldukları yerde durdular. Alevlerin sıcaklığı yüzlerini yakarken geri çekildiler.

Ter içinde kalmış olan Duncan geri çekilirken Motley'e baktı ve bu kez onun da yüzünde bir panik ifadesiyle sağına soluna baktığını görünce morali bozuldu.

“Bu taraftan!” dedi Motley sonunda.

Dönüp grubu bir başka arka sokağa doğru ilerletti ve bir ejderha az önce durdukları yeri alevlerle doldurmadan hemen önce bir taş kemerin altında eğildiler.

Koştukları sırada, bir zamanlar çok sevdiği ve savunduğu bu harika şehrin parçalanıyor olduğunu görmek Duncan'ın canını acıttı. Escalon'un bir zamanlarda kalan ihtişamına bir daha asla dönemeyeceğini düşünmekten kendini alamadı. Anavatanı sonsuza dek yok ediliyordu.

Bir bağırış duyuldu ve Duncan omzunun üzerinden arkasına baktığında bir düzine Pandesia askerinin kendilerini fark etmiş olduğunu gördü. Askerler onların peşinden koşuyor ve git gide arayı kapatıyorlardı. Duncan onlarla savaşamayacaklarını ve onlardan hızla uzaklaşamayacaklarının farkındaydı. Şehrin çıkışı hala çok uzaktı ve zamanları tükenmek üzereydi.

O sırada büyük bir çarpma sesi duyuldu ve Duncan başını kaldırıp yukarı baktığında bir ejderhanın, kalenin çan kulesini pençeleriyle savurmuş olduğunu gördü.

“Dikkat edin!” diye bağırdı.

İleri atılıp Aidan ve diğerlerini, kuleden arta kalan parçalar üzerlerine inmeden hemen önce yoldan uzaklaştırdı. Devasa bir kaya bloğu tam arkasına, sağır edici bir çarpma sesiyle inip bir toz bulutu yükseltti.

Aidan şoke olmuş bir ifade ve minnettarlık dolu gözlerle babasına bakarken Duncan da hiç olmazsa oğlunun hayatını kurtarabilmiş olduğu için memnundu.

Duncan boğuk bağırışlar duydu ve arkasını dönüp baktığında moloz yığınının hiç olmazsa peşlerindeki askerlerin yolunu kapatmış olduğunu minnettarlıkla fark etti.

Koşmaya devam ettiler. Duncan devam etmekte zorlanıyordu. Hücreye kapatılmış oluşunun yarattığı zayıflık ve yaralar onu endişelendiriyordu. Hala doğru düzgün bir şey yememişti, yara bere içindeydi ve attığı her adım ona acı veriyordu. Fakat yine de kendini devam etmeye zorladı; hiçbir şey

için olmasa bile oğlunun ve arkadaşlarının hayatta kalacaklarından emin olmak için buna mecburdu. Onları yüzüstü bırakamazdı.

Keskin bir dönüş yaptılar ve ikiye ayrılan bir yolun başına geldiler. Hepsi birden duraklayıp Motley'e bakmaya başladı.

"Bu şehirden çıkmamız gerekiyor!" diye bağırdı Cassandra Motley'e, kafasının karışmış olduğu belli oluyordu. "Ve sen nereye gittiğimizi bile bilmiyorsun!"

Motley açık bir şekilde dona kalmış halde önce soluna sonra da sağına baktı.

"Burada bir genelev olması lazım" dedi sağına bakarak. "Bizi şehrin arka tarafına çıkartacaktır."

"Genelev mi?" dedi Cassandra sert bir şekilde. "Çok iyi arkadaşlıkların varmış."

"Bizi buradan çıkarttığın sürece" diye ekledi Anvin, "kiminle arkadaşlık ettiğin umurunda değil."

"Dua edelim de çıkışı kapatılmış olmasın" diye ekledi Aidan.

"Gidelim!" diye bağırdı Duncan.

Motley sağa dönüp, formdan düşmüş bir şekilde, soluk soluğa, yeniden koşmaya başladı.

Hepsi birden dönüp onu takip etmeye başladı. Bu harabeye dönmüş başkent in arka sokaklarında koşarken hepsi umudunu Motley'e bağlamıştı.

Tekrar tekrar döndüler ve nihayet alçak kemerli bir geçide geldiler. Hepsi eğilip altından geçtikten sonra, diğer tarafa ulaştıklarında Duncan yolun açık olduğunu görüp rahatladı. Uzakta Andros'un arka kapılarını ve kapıların ardında da açık arazi ve çölü görmek onu heyecanlandırdı. Kapıların hemen dışında, ölen sürücüler i tarafından terk edildikleri belli olan, düzinelerce Pandesia atı bağlı duruyordu.

Motley gülümsedi.

"Size demiştim" dedi.

Duncan hız kazanarak diğerleriyle birlikte koşarken, yeniden eski haline dönmeye başladığını hissediyordu ve içinde yeni bir umut havası oluşmuştu; fakat aniden ruhunu parçalayan bir çığlık sesi duyuldu.

Anında durdu ve dinledi.

"Durun!" diye bağırdı diğerlerine.

Hepsi birden durup sanki bir deliymiş gibi ona baktılar.

Duncan olduğu yerde durup bekledi. Acaba olabilir miydi? Kızının sesini duymuş olduğuna yemin edebilirdi. Kyra. Yoksa ona mı öyle geliyordu?

Elbette ona öyle gelmiş olmalıydı. Kızı nasıl olup da *orada*, Andros'ta olabilirdi? O çok uzakta, Escalon'un diğer ucunda, Ur Kulesi'nde sağlıklı ve güvendeydi.

Fakat yine de sesi duyduktan sonra oradan ayrılmayı istemiyordu.

Olduğu yerde donakalmış beklerken sesi tekrar duydu. Tüyleri diken diken oldu. Bu kez emindi. Bu Kyra'ydı.

"Kyra!" dedi yüksek sesle, gözleri büyümüşü.

Hiç düşünmeden sırtını diğerlerine ve çıkışa dönüp gerisin geriye yanmakta olan şehre doğru koşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Motley onun arkasından.

"Kyra burada!" dedi Duncan koşarken. "Ve o tehlikede!"

"Delirdin mi?" dedi Motley ona yetişip kolunu yakalayarak. "Kesin bir ölüme doğru koşuyorsun!"

Fakat Duncan kararlı bir şekilde Motley'in elini itti ve koşmaya devam etti.

"Kesin bir ölüm" dedi "sevgili kızım a sırtımı dönmeme sebep olamaz."

Duncan pasaja tek başına girip, ölüme, yanan şehre doğru hızla geri koşarken duraksamadı. Bunun ölmek demek olabileceğini biliyordu fakat umurunda değildi. Kyra'yı görebildiği sürece bunu sorun etmiyordu.

Kyra, diye düşündü. Bekle beni.

BÖLÜM BEŞ

Yüceler Yücesi ve Kutsal Ra, başkentte, Andros'un ortasındaki altın tahtında oturmuş, generalleri, köleleri ve ona tapınanlarla dolu salona bakarken, tatminsizlik içinde yanarak avuçlarını tahtın kolçaklarına sürtüyordu. Muzaffer ve doymuş hissetmesi gerektiğini biliyordu, sonuçta amacına ulaşmıştı. Sonuçta Escalon, dünya üstündeki direnişin son kalesi, tüm imparatorluğu içinde tamamen onun hâkimiyeti altında olmayan tek yerdi ve son birkaç günde Ra, güçlerini hayatının en muhteşem bozgunu boyunca liderlik etmeyi başarmıştı. Gözlerini kapattı ve gülümsedi, hiçbir engele takılmadan Güney Geçit'i yıkışı, Escalon'un güneyindeki tüm şehirleri yerle bir edişi ve kuzeye, başkente doğru ilerleyişinin görüntüleriyle keyiflenmişti. Bir zamanlar son derece güzel olan bu ülkenin artık dev bir mezarlığa dönmüş olduğunu hatırlayarak sırttı.

Kuzeyde de, Escalon'un durumunun çok farklı olmadığını biliyordu. Donanması muhteşem Ur şehrini sular altında bırakmış, şehrin ihtişamını yalnızca anılarda bırakmıştı. Doğu kıyısında donanması Gözyaşı Denizi'nin kontrolünü ele geçirmiş ve Esephus'tan başlayarak tüm kıyı şehirlerini yok etmişti. Escalon'un neredeyse tek bir santimi bile ellerinden kurtulamamıştı.

En önemlisi de, Escalon'un en çok meydan okuyan komutanı, başkaldırının elebaşı Duncan, Ra'nın tutsağı olarak bir hücrede tutuluyordu. Aslında Ra pencereden dışarı bakıp doğan güneşi izlerken, Duncan'ı şahsen darağacına götürecek olma fikriyle heyecandan yerinde duramayacak gibiydi. İpini bizzat kendisi çekecek ve onun ölüşünü izleyecekti. Bu düşünce onu gülümsetti. O gün harika bir gün olacaktı.

Ra'nın zaferi her açıdan tamamlanmış olmasına karşın hala kendini doymuş hissetmiyordu. Oturduğu yerde, içindeki bu tatminsizlik duygusunu anlamaya çalışarak içine baktı. İsteddiği her şeyi elde etmişti. Onu rahatsız eden neydi?

Ra hiçbir zaman doymamıştı, hiçbir akınında, hayatında hiçbir kez... İçinde her zaman daha fazlası ve daha da fazlası için şiddetli bir arzu olurdu. Şimdi bile bunu hissedebiliyordu. Arzularını doyurabilmesi için başka ne yapması gerektiğini merak etti; bu zaferin gerçekten tamamlanmış olduğunu hissedebilmesi için...

Yavaşça aklında bir plan oluştu. Escalon'dan geriye kalan tüm erkek, kadın ve çocukları öldürebilirdi. Önce kadınlara tecavüz edip, erkeklere işkence edebilirdi. Evet, bunun yardımcı olacaktı. Aslında hemen şimdi bile başlayabilirdi.

Ra danışmanlarına, en iyi adamlarından seçilmiş yüzlercesine baktı. Hepsi önünde diz çökmüş, başlarını önlerine eğmişti, hiçbiri göz kontağı kurmaya cesaret edemiyordu. Hepsi de yapmaları gerektiği şekilde sessizce yere bakıyorlardı. Sonuçta onun gibi bir tanrının huzurunda olmaları nedeniyle oldukça şanslıydılar.

Ra boğazını temizledi.

"Derhal Escalon'da kalan kadınlardan en güzel on tanesini bana getirin" diye emretti. Pes sesi odada gürlüyordu.

Hizmetkârlarından biri başını, mermer zemine değene kadar eğdi.

"Emredersiniz efendim!" dedi ve dönüp hızla uzaklaştı.

Fakat hizmetkâr kapıya tam ulaştığı sırada kapı çarpılarak açıldı ve bir başka hizmetkar, çılgın gibi odaya dalıp Ra'nın tahtına doğru koştu. Bu kabalık karşısında dehşete kapılan diğerleri nefeslerini tuttu. Resmi bir davet olmadan hiç kimse Ra'ya yaklaşmak şöyle dursun, onun odasına girmeye cüret edemezdi. Bunun anlamı kesin bir ölümdü.

Hizmetkâr kendini yüzüstü yere atarken Ra ona iğrenerek baktı.

"Öldürün şunu" diye emretti.

Anında birkaç askeri öne atılıp adamı yakaladı. Askerler adamı sürüklerken, adam çırpındı ve bağırdı: "Durun yüce Lordum! Size çok acil bir haber getirdim, bir an önce duymanız gereken bir haber!"

Haberi umursamayan Ra adamın sürüklenerek götürülmesine izin verdi. Adam yol boyunca çarpındı. Tam çıkışa ulaştıklarında, kapı kapanmak üzereyken bağırdı:

“Duncan kaçtı!”

Şoke olan Ra aniden sağ elini kaldırdı. Adamları, haberi getiren hizmetkârı kapıda tutarak durdu.

Ra yavaşça duyduklarını gözden geçirdi. Ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. Fildişi merdiven basamaklarını teker teker indi. Odayı boydan boya geçerken altın botlarının sesi yankılanıyordu. Ra sonunda hizmetkârın tam önünde durduğunda oda sessizliğe gömülmüş, gerginlikle dolmuştu. Attığı her adımda Ra içinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordu.

“Bir daha söyle” diye emretti, sesi pes ve korkutucuydu.

Hizmetkâr titredi.

“Çok özür dilerim, muhteşem ve kutsal Yüce Lordum” dedi titreyen sesiyle, “fakat Duncan kaçtı. Birileri onu zindandan kaçırmış. Adamlarımız şu anda bile onları başkentte takip ediyor!”

Ra yüzünün kızardığını hissetti, içi alev alev yanmaya başlamıştı. Yumruklarını sıktı. Buna izin veremezdi. Bu son tatmin parçasının kendisinden çalınmasına izin veremezdi.

“Haber verdiğin için teşekkür ederim” dedi Ra.

Ra gülümsedi ve bir anlığına hizmetkâr da rahatlamış göründü, hatta kendini gururla şişirerek gülümsemeye bile başladı.

Ra *doğal olarak* adamı ödüllendirdi. Adama yaklaşıp yavaşça elleriyle boğazını kavrayıp sıkmaya başladı. Adamın gözleri yuvalarından fırladı ve uzanıp Ra'nın bileklerini tuttu fakat ellerini kendinden uzaklaştıramadı. Ra adamın bunu yapamayacağını biliyordu. Sonuçta o sadece bir insandı ve Ra da muhteşem ve kutsal Ra'ydı, Bir Zamanlar Tanrı Olan Adam.

Hizmetkâr öldü ve yere yığıldı. Fakat bu Ra'yı neredeyse hiç tatmin etmedi.

“Askerler!” diye gürledi.

Komutanları dikkat kesildi ve korkuyla ona baktı.

“Şehrin tüm çıkışlarını tutun! Tüm askerleri göreve alın, Duncan'ı bulmak zorundayız. Bu arada, onu ararken, Escalon şehrinde hayatta kalmış ne kadar erkek, kadın ve çocuk varsa hepsini öldürün. ŞİMDİ!”

“Emredersiniz Yüce Lordumuz!” dedi adamları hep bir ağızdan.

Adamların hepsi birden odadan fırladı, birbirleri üzerinde tökezliyor, efendilerinin emrini diğerlerinden daha önce yerine getirebilmek için acele ediyordu.

Ra öfkeden yanarak döndü, derin bir nefes aldı ve artık bomboş kalmış odayı tek başına geçti. Şehri tepeden gören, geniş bir balkona çıktı.

Ra dışarı çıktığında aşağıda kargaşa içinde olan şehri incelerken temiz havayı hissetti. Askerlerinin şehrin büyük bölümünü ele geçirmiş olduğunu görüp mutlu oldu. Duncan'ın nerede olabileceğini merak etti. Ona hayran oldu, hakkını vermesi gerekirdi; belki de onda kendinden bir parça bile görmüş olabilirdi. Yine de Duncan, Ra'ya karşı çıkmanın ne demek olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ölümü zarif bir şekilde kabul etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Dünyanın geri kalanı gibi boyun eğmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Çığlıklar yükselmeye başladığında Ra aşağı bakıp, adamlarının kılıç ve mızraklarını kaldırarak, hiçbir şeyden haberi olmayan erkek, kadın ve çocukların sırtlarına sapladıklarını gördü. Kendini bununla avutan Ra iç geçirdi ve bu durumdan bir parça da olsa tatmin oldu. Tüm Escalonlular öğrenecekti. Gittiği her yerde, fethettiği her ülkede böyle olmuştu. Komutanlarının günahının bedelini halk öderdi.

Aniden gökyüzünden bir gürültü geldi, aşağıdan gelen çığlıkları bile bastıran bu ses Ra'yı sarsarak dalgınlıktan çıkarmıştı. Bunun ne olduğunu veya onu neden bu kadar rahatsız etmiş olduğunu anlayamamıştı. Bu pes, derin bir gümbürtüydü, gök gürültüsü gibi bir sestti.

Tam sesi gerçekten duyup duymadığını merak ettiği sırada tekrar duydu. Bu kez daha yüksekti ve sesin yerden değil, gökyüzünden geldiğini fark etti.

Ra afallamış şekilde yukarı baktı ve meraklı bir şekilde gözlerini kısarak bulutlara baktı. Ses tekrar tekrar duyulurken Ra, bunun gök gürültüsü olmadığını anladı.

Sürüklenen gri bulutları incelerken Ra aniden hayatı boyunca unutamayacağı bir şey gördü. Gözlerini kırparken hayal gördüğüne emindi. Fakat her ne kadar bakışlarını kaçırsa da gördüğü şey oradaydı.

Ejderhalar. Tüm bir sürü...

Pençeleri öne uzanmış, kanatları açılmış, alevler püskürterek Escalon'a doğru alçaldılar.

Ra daha ne olduğunu bile anlayamadan, alev sütunlarına yakalanan yüzlerce askeri, ejderha aleviyle yanmaya başladı. Ejderhalar onları parçalarına ayırırken yüzlercesi daha inledi.

Ra olduğu yerde, panikten uyuşmuş, inanamaz bir halde dururken, devasa bir ejderha onu gözüne kestirdi. Ejderha balkonu hedef alarak pençelerini ileri uzattı ve dalışa geçti.

Kısa süre sonra, Ra kenara çekilirken, ejderha onu kıl payı kaçırdı ve taş balkonu ikiye böldü. Paniğe kapılan Ra ayaklarının altındaki taşların aşağı uçtuğunu gördü.

Hemen sonra kendini de yere doğru, çırpınarak ve çığlık atarak düşerken buldu. Kendisinin dokunulamaz olduğunu, her şeyden üstün olduğunu düşündürdü.

Fakat sonuçta gelip onu bulan ölümdü.

BÖLÜM ALTI

Bir yandan Pandesia askerleri, diğer taraftan troller tarafından saldırıya uğrayan Kyle, iki ordu git gide yaklaşırken, bitkinlikten yıkılmak üzere bir şekilde, esasını var gücüyle savuruyordu. Kılıçlar ve baltalı kargılar esasına çarpıp şangırdarken solunda ve sağındaki asker ve trolleri hissediyor, kıvılcımlar havada uçuşuyordu. Onları alt ediyor olsa bile, omuzlarından doğru yayılan acıyı hissedebiliyordu. Düşmanlarıyla saatlerdir çarpışıyordu, artık etrafı tamamen sarılmıştı ve durumunun vahim olduğunun farkındaydı.

Başlarda Pandesialılar ve troller birbirleriyle savaşmış, Kyle'a kimle isterse onunla savaşma şansı tanımışlardı; fakat onu gördüklerinde, Kyle'ın çevresini sarmışlardı, ona karşı birlik olmanın her iki tarafın da çıkarına olduğunu fark etmiş oldukları belli oluyordu. Bir anlığına Pandesialılar ve troller birbirlerini öldürmeye çalışmaktan vazgeçmiş, onun yerine hepsi birden Kyle'ı öldürmeye odaklanmıştı.

Kyle esasını savurup üç trolü yere yapıştırdığı sırada bir Pandesialı ona arkadan gizlice yaklaşmayı başardı ve kılıcıyla Kyle'ın karnını yarıdı. Kyle çığlık attı ve acıyla kıvrandı, daha kötüsünden kaçınmak için dönüyordu fakat yine de kanyordu. Kyle kendini toparlayamadan bir trol tokmaklı sopasını kaldırıp omzuna indirdi ve esasını elinden düşürüp onun ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu.

Kyle dizlerinin üstünde, nefesini toparlamaya çalışırken, acı omzundan aşağı ve yukarı yayılıyor, omzu zonkluyordu. Daha kendini toparlamaya fırsat bulamadan bir trol ileri atılıp yüzüne tekme attı ve onu sırt üstü geri uçurdu.

Bir Pandesialı elinde uzun bir mızrakla öne çıkıp iki eliyle birden mızrağı havaya kaldırdı ve Kyle'ın başına doğru indirdi.

Kyle ölmeye hazır değildi. Yana doğru yuvarlandı ve mızrak, yüzünden yalnızca birkaç santim uzağa, toprağa saplandı. Kyle yuvarlanmaya devam etti, ayaklarının üstüne kalktı ve iki trol daha saldırırken yerden bir kılıç kapıp etrafında dönerek ikisini birden kılıçtan geçirdi.

Daha fazla düşman yaklaşırken Kyle hızla esasını kaptı ve hepsini yere serdi. Kendi etrafında bir çember çizerken, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dövüşüyordu. Rakipleri etrafında kalın bir çember oluşturmuş, gözlerini kan bürümüş halde yaklaşırken Kyle, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve dudaklarının arasından kan sızıyordu.

Karnındaki acı dayanılmaz hale gelen Kyle acıyı engellemeye durduğu yerde odaklanmaya çalıştı. Neredeyse kesin bir ölümle yüz yüze olduğunun farkındaydı ve tek avantajı Kyra'yı kurtarmayı başarmış olduğu gerçeğiydi. Bu her şeye değerdi ve bedelini ödemeye razıydı.

Ufka baktı ve Kyra'nın tüm o kargaşadan uzağa gittiği, Andor'un sırtında oradan uzaklaştığı gerçeği ile teselli buldu. Onun güvende olup olmadığını merak etti ve güvende olması için dua etti.

Kyle saatler boyunca göz kamaştırıcı bir şekilde savaşmış, iki orduya da karşı tek başına, binlerce asker öldürmüştü. Fakat artık devam edemeyecek kadar zayıf olduğunun bilincindeydi. Çok fazla düşman askeri vardı ve sonları gelecekmiş gibi görünmüyorlardı. Kendini bir savaşın ortasında bulmuştu. Troller kuzeyden akın ederken, Pandesialılar da güneyden gelmişti ve artık iki orduyla birden savaşabilecek durumda değildi.

Bir trol arkasından saldırıp baltasının tersiyle sırtına vurduğunda Kyle göğsünde aniden bir acı hissetti. Kyle esasını savurarak dönüp trolün boğazını keserek onu yere devirdi fakat aynı anda iki Pandesia askeri ileri atılıp kalkanlarıyla ona vurdu. Başındaki acı çok yoğundu ve Kyle yere düştüğünde, bu kez işinin bittiğini biliyordu. Tekrar ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü.

Kyle gözlerini kapattı ve hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Tüm Gözcüleri, yüzlerce yıldır hizmet ettiği insanları, sevdiği ve tanıdığı herkesi gördü. En önemlisi de Kyra'nın yüzünü gördü. Duyduğu tek pişmanlık, ölmeden önce onu bir kez daha göremeyecek oluşuydu.

Üç gudubet trol baltalı kargılarını havaya kaldırıp öne çıkarken Kyle başını kaldırıp baktı. Artık zamanının dolduğunu biliyordu.

Baltalı kargılar inmeye başladığında bir anda her şey netleşti. Kyle rüzgârın sesini duyabiliyor, keskin, serin havanın kokusunu alabiliyordu. Yüzyıllardır ilk kez gerçekten yaşadığını hissediyordu. Neden tam ölmek üzere olduğu an gelinceye kadar hayatın kıymetini bilmemiş olduğunu merak etti.

Kyle gözlerini kapatıp kendini ölümün kucağına teslim ettiği sırada aniden bir kükreme gökyüzünü yarıdı. Ses onu daldığı ruh halinden çıkarttı. Gözlerini kırparak gökyüzüne baktı ve devasa bir şeyin bulutların arasından çıkmakta olduğunu gördü. İlk başta bunların onun bedenini almaya gelen melekler olduğunu düşündü.

Fakat daha sonra tepesinde dikilen trollerin de kafası karışık bir halde donakalmış olduğunu ve gökyüzüne baktıklarını gördü. Kyle gördüğü şeyin gerçek olduğuna karar verdi fakat gelen başka bir şeydi.

Ve sonra yaklaşan ne olduğuna dair ufak bir ayrıntı yakaladığında kalbi duracak gibi oldu.

Ejderhalar.

Bir ejderha sürüsü, daireler çizerek, öfke içinde ateş püskürterek dalışa geçmişti. Pençeleri önde çok büyük bir hızla alçaldılar ve hiç uyardırmadan ateş püskürtüp aynı anda yüzlerce asker ve trolü öldürdüler. Bir ateş dalgası yayıldı ve saniyeler içinde Kyle'ın başında dikilen troller yanıp küle döndü. Alevlerin yaklaştığını gören Kyle hemen yakınındaki bir bakır kalkanı alıp, kendini toplayarak arkasına saklandı. Alevler kalkanın üzerinden geçerken sıcaklık aşırı yüksekti, neredeyse elleri yanacaktı fakat kalkan dayandı. Ölü asker ve trol bedenleri üzerine yığıldı ve daha kuvvetli bir alev dalgası gelirken ölü bedenlerin zırhları ona daha kalın bir koruma kalkanı oluşturdu. İronik bir şekilde şimdi troller ve Pandesialılar onu ölümden kurtarıyordu.

Kyle terleyerek bekledi. Ejderhalar üst üste dalış yaparken artan sıcaklığa zar zor dayanıyordu. Daha fazla dayanamayacağı noktada kendinden geçerken, canlı canlı yanmamaya dua ediyordu. Bir yandan Pandesia askerleri, diğer taraftan troller tarafından saldırıya uğrayan Kyle, iki ordu git gide yaklaşırken, bitkinlikten yıkılmak üzere bir şekilde, esasını var gücüyle savuruyordu. Kılıçlar ve baltalı kargılar esasına çarpıp şangırdarken solunda ve sağındaki asker ve trolleri hissediyor, kıvılcımlar havada uçuşuyordu. Onları alt ediyor olsa bile, omuzlarından doğru yayılan acıyı hissedebiliyordu. Düşmanlarıyla saatlerdir çarpışıyordu, artık etrafı tamamen sarılmıştı ve durumunun vahim olduğunu farkındaydı.

Başlarda Pandesialılar ve troller birbirleriyle savaşmış, Kyle'a kimle isterse onunla savaşma şansı tanımışlardı; fakat onu gördüklerinde, Kyle'ın çevresini sarmışlardı, ona karşı birlik olmanın her iki tarafın da çıkarına olduğunu fark etmiş oldukları belli oluyordu. Bir anlığına Pandesialılar ve troller birbirlerini öldürmeye çalışmaktan vazgeçmiş, onun yerine hepsi birden Kyle'ı öldürmeye odaklanmıştı.

Kyle esasını savurup üç trolü yere yapıştırdığı sırada bir Pandesialı ona arkadan gizlice yaklaşmayı başardı ve kılıcıyla Kyle'ın karnını yarıdı. Kyle çığlık attı ve acıyla kıvrandı, daha kötüsünden kaçınmak için dönüyordu fakat yine de kanyordu. Kyle kendini toparlayamadan bir trol tokmaklı sopasını kaldırıp omzuna indirdi ve esasını elinden düşürüp onun ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu.

Kyle dizlerinin üstünde, nefesini toparlamaya çalışırken, acı omzundan aşağı ve yukarı yayılıyor, omzu zonkluyordu. Daha kendini toparlamaya fırsat bulamadan bir trol ileri atılıp yüzüne tekme attı ve onu sırt üstü geri uçurdu.

Bir Pandesialı elinde uzun bir mızrakla öne çıkıp iki eliyle birden mızrağı havaya kaldırdı ve Kyle'ın başına doğru indirdi.

Kyle ölmeye hazır değildi. Yana doğru yuvarlandı ve mızrak, yüzünden yalnızca birkaç santim uzağa, toprağa saplandı. Kyle yuvarlanmaya devam etti, ayaklarının üstüne kalktı ve iki trol daha saldırırken yerden bir kılıç kapıp etrafında dönerek ikisini birden kılıçtan geçirdi.

Daha fazla düşman yaklaşırken Kyle hızla esasını kaptı ve hepsini yere serdi. Kendi etrafında bir çember çizerken, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dövüşüyordu. Rakipleri etrafında kalın bir çember oluşturmuş, gözlerini kan bürümüş halde yaklaşırken Kyle, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve dudaklarının arasından kan sızıyordu.

Karnındaki acı dayanılmaz hale gelen Kyle acıyı engellemeye durduğu yerde odaklanmaya çalıştı. Neredeyse kesin bir ölümle yüz yüze olduğunun farkındaydı ve tek avuntusu Kyra'yı kurtarmayı başarmış olduğu gerçeğiydi. Bu her şeye değerdi ve bedelini ödemeye razıydı.

Ufka baktı ve Kyra'nın tüm o kargaşadan uzağa gittiği, Andor'un sırtında oradan uzaklaştığı gerçeği ile teselli buldu. Onun güvende olup olmadığını merak etti ve güvende olması için dua etti.

Kyle saatler boyunca göz kamaştırıcı bir şekilde savaşmış, iki orduya da karşı tek başına, binlerce asker öldürmüştü. Fakat artık devam edemeyecek kadar zayıf olduğunun bilincindeydi. Çok fazla düşman askeri vardı ve sonları gelecekmiş gibi görünmüyorlardı. Kendini bir savaşın ortasında bulmuştu. Troller kuzeyden akın ederken, Pandesialılar da güneyden gelmişti ve artık iki orduyla birden savaşabilecek durumda değildi.

Bir trol arkasından saldırıp baltasının tersiyle sırtına vurduğunda Kyle göğsünde aniden bir acı hissetti. Kyle esasını savurarak dönüp trolün boğazını keserek onu yere devirdi fakat aynı anda iki Pandesia askeri ileri atılıp kalkanlarıyla ona vurdu. Başındaki acı çok yoğundu ve Kyle yere düştüğünde, bu kez işinin bittiğini biliyordu. Tekrar ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü.

Kyle gözlerini kapattı ve hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Tüm Gözcüleri, yüzlerce yıldır hizmet ettiği insanları, sevdiği ve tanıdığı herkesi gördü. En önemlisi de Kyra'nın yüzünü gördü. Duyduğu tek pişmanlık, ölmeden önce onu bir kez daha göremeyecek oluşuydu.

Üç gudubet trol baltalı kargılarını havaya kaldırıp öne çıkarken Kyle başını kaldırıp baktı. Artık zamanının dolduğunu biliyordu.

Baltalı kargılar inmeye başladığında bir anda her şey netleşti. Kyle rüzgârın sesini duyabiliyor, keskin, serin havanın kokusunu alabiliyordu. Yüzyıllardır ilk kez gerçekten yaşadığını hissediyordu. Neden tam ölmek üzere olduğu an gelinceye kadar hayatın kıymetini bilmemiş olduğunu merak etti.

Kyle gözlerini kapatıp kendini ölümün kucağına teslim ettiği sırada aniden bir kükreme gökyüzünü yarıdı. Ses onu daldığı ruh halinden çıkarttı. Gözlerini kırparak gökyüzüne baktı ve devasa bir şeyin bulutların arasından çıkmakta olduğunu gördü. İlk başta bunların onun bedenini almaya gelen melekler olduğunu düşündü.

Fakat daha sonra tepesinde dikilen trollerin de kafası karışık bir halde donakalmış olduğunu ve gökyüzüne baktıklarını gördü. Kyle gördüğü şeyin gerçek olduğuna karar verdi fakat gelen başka bir şeydi.

Ve sonra yaklaşan ne olduğuna dair ufak bir ayırtı yakaladığında kalbi duracak gibi oldu.

Ejderhalar.

Bir ejderha sürüsü, daireler çizerek, öfke içinde ateş püskürterek dalışa geçmişti. Pençeleri önde çok büyük bir hızla alçaldılar ve hiç uyardırmadan ateş püskürtüp aynı anda yüzlerce asker ve trolü öldürdüler. Bir ateş dalgası yayıldı ve saniyeler içinde Kyle'ın başında dikilen troller yanıp küle döndü. Alevlerin yaklaştığını gören Kyle hemen yakınındaki bir bakır kalkanı alıp, kendini toplayarak arkasına saklandı. Alevler kalkanın üzerinden geçerken sıcaklık aşırı yüksekti, neredeyse elleri yanacaktı fakat kalkan dayandı. Ölü asker ve trol bedenleri üzerine yığıldı ve daha kuvvetli bir alev dalgası gelirken ölü bedenlerin zırhları ona daha kalın bir koruma kalkanı oluşturdu. İronik bir şekilde şimdi troller ve Pandesialılar onu ölümden kurtarıyordu.

Kyle terleyerek bekledi. Ejderhalar üst üste dalış yaparken artan sıcaklığa zar zor dayanıyordu. Daha fazla dayanamayacağı noktada kendinden geçerken, canlı canlı yanmamaya dua ediyordu.

BÖLÜM YEDİ

Vesuvius Kos Kulesi'nin yanındaki uçurumun kenarında durmuş Acılar'ın kıyıya vuran sert dalgalarına bakıyordu. Ateş Kılıcı'nın battığı yerden hala buhar yükseliyordu. Vesuvius genişçe gülümsedi. Başarmıştı. Artık Ateş Kılıcı yoktu. Kos Kulesi'ni soymuştu, Escalon'u soymuştu, Escalon'un en değerli hazinesini çalmıştı. Ateş Duvarları'nı mutlak bir şekilde söndürmüştü.

Vesuvius heyecandan yerinde duramıyordu. Avcunun, yanan Ateş Kılıcı'nı kavradığı yeri hala zonkluyordu. Eline baktı ve kılıcın avcunun içinde bıraktığı izi gördü. Parmaklarını taze yaraların üzerinde gezdirdi, başarısının bir işareti olan bu yaranın sonsuza kadar kalacağını biliyordu. Acı gözlerinin kararmasına sebep oluyordu fakat kendini acıyı zihninden silmeye, acının kendisini rahatsız etmemesini sağlamaya zorladı. Aslında kendine acıdan zevk almayı öğretmişti.

Yüzyıllar sonra halkı nihayet hak ettiklerini alabilecekti. Artık, imparatorluğun en kuzey ucu, en verimsiz bölümü olan Marda'da kısılmış kalmayacaklardı. Artık bir ateş duvarının arkasında karantinada tutulmuş olmalarının intikamını alabilir, Escalon'a akın edip, onu parçalarına ayırabilirlerdi.

Bu düşünceler onu heyecanlandırdı ve kalbi duracak gibi oldu. Geri dönüp Şeytan'ın Parmağı'nı geçmek, anakaraya dönmek ve Escalon'un ortasındaki halkıyla buluşmak için sabırsızlanıyordu. Tüm trol ulusu Andros'a yaklaşacak ve hep birlikte, milim milim, Escalon'u sonsuza dek yok edeceklerdi. Burası yeni trol anavatanı olacaktı.

Fakat Vesuvius durduğu yerde dalgalara, kılıcın battığı yere bakarken, içten içe bir şey onu kemiriyordu. Ufka bakıp Ölüm Körfezi'ni inceledi. Orada kıpırdanan bir şey vardı, tatmin duygusunun tamamlanamamasına sebep olan bir şey... Ufka baktığı sırada, uzakta, tek başına Ölüm Körfezi boyunca seyreden ve beyaz yelkenleri olan bir gemi fark etti. Gemi Şeytan'ın Parmağı'ndan batıya doğru uzaklaşıyordu. Vesuvius gemiyi izlerken bir şeylerin ters gittiğini farkındaydı.

Vesuvius arkasını dönüp arkasında duran Kule'ye baktı. Kule boştu. Kapıları açık bırakılmıştı. Kılıç onu bekliyordu. Tüm muhafızlar kuleyi terk etmişti. Her şey çok kolay olmuştu.

Neden?

Vesuvius, suikastçı Merk'in Kılıç'ın peşinde olduğunu biliyordu; onu tüm Şeytan'ın Parmağı boyunca takip etmişti. Öyleyse neden orayı terk etmişti? Neden oradan uzaklaşıyor, Ölüm Körfezi'ni geçiyordu? Onunla birlikte yolda olan kadın kimdi? Kuleyi daha önce koruyan o kadın mıydı? Ne gibi sırlar saklıyordu?

Ve şimdi nereye gidiyorlardı?

Vesuvius okyanustan yükselen buhara baktı, sonra tekrar ufka baktı ve damarları yandı. Bir şekilde aptal yerine konmuş olduğunu düşünmeden edemiyordu. Tam bir zafer kendisinden alınmış gibi hissediyordu.

Vesuvius olanları düşündükçe bir şeylerin yanlış olduğundan daha fazla emin oluyordu. Her şey çok kolay olmuştu. Önündeki vahşi denizlere, kayalara çarpan dalgalara, yükselen buhara baktı ve gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğini fark etti. Ateş Kılıcı'nın gerçekten dibe kadar batıp batmadığını, gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını, hatta gerçek kılıcı ele geçirmiş olup olmadığını ve Ateşler'in sönük kalıp kalmayacağını bilemeyecekti.

Haksızlığa uğramışlık duygusu ile yanan Vesuvius bir karar verdi, onları takip etmesi gerekiyordu. Onları yakalayana kadar gerçeği asla öğrenemeyecekti. Bir yerlerde, gizli başka bir kule daha mı vardı? Bir başka kılıç?

Başka bir kule veya kılıç olmasa da, ihtiyacı olan her şeyi başarmış olsa da Vesuvius geride kimseyi sağ bırakmamasıyla meşhurdu. Asla. Her zaman son adamı da öldürene kadar takip ederdi ve şimdi orada o ikisinin ellerinden kaçıp gitmiş olması içine sinmiyordu. Onların gitmesine izin veremezdi.

Vesuvius kıyıda bağılı duran, terk edilmiş, dalgalarda sertçe sarsılan ve onu bekliyormuş gibi görünen gemilere baktı ve anında bir karar verdi.

“Gemilere!” diye emretti trol ordusuna.

Hepsi birden emirlerini yerine getirmek üzere kayalık kıyıya doğru aceleyle harekete geçip gemilere binmeye başladı. Vesuvius arkalarından gidip, son geminin güvertesine çıktı.

Dönüp baltalı kargısını kaldırdı ve halatı kesti.

Kısa süre sonra yola çıkmışlardı, tüm trolleri onunla birlikteydi, hepsi gemilere dolmuştu ve efsanevi Ölüm Körfezi'ne doğru yelken açmışlardı. Ufukta bir yerde Merk ve o kadın yol alıyordu ve Vesuvius her nereye gitmesi gerekirse gereksin, ikisini birden öldürene kadar durmayacaktı.

BÖLÜM SEKİZ

Küçük geminin güvertesinde duran Merk küpeşteye tutunmuştu. Eski kral Tarnis'in kızı da yanındaydı. Ölüm Körfezi'nin azgın sularının arasında yol alırken, ikisi de kendi dünyalarında kaybolmuştu. Merk, rüzgârın süpürdüğü, beyaz köpüklerle bezeli karanlık sulara bakarken, yanında duran kadını merak etmekten kendini alamadı. Kos Kulesi'ni terk edip gizemli bir diyara doğru bu gemiye bindiklerinden beri kadının üzerindeki gizem daha da artmıştı. Aklında kadına dair bir yığın soru belirmişti.

Tarnis'in kızı. Bu Merk için inanılmazdı. Orada, Şeytan'ın Parmağı'nın sonunda, Kos Kulesi'ne kapanmış ne yapıyordu? Bir şeyden mi saklanıyordu? Sürgünde miydi? Korunuyor muydu? Peki kimden?

Merk onun, yarı saydam gözleri, yüzünün aşırı solgun rengi ve şaşmaz dengesi nedeniyle başka bir ırktan olduğunu hissediyordu. Fakat eğer öyleyse annesi kimdi? Ateş Kılıcını, Kos Kulesi'ni savunması için neden tek başına bırakılmıştı? Diğer herkes nereye gitmişti?

Ve en önemlisi de şimdi onları nereye götürüyordu?

Kızın bir eli dümende, gemiyi körfezin uzaklarına, ufukta, Merk'in neresi olduğunu çok merak ettiği, bilinmeyen bir hedefe doğru yönlendiriyordu.

“Bana hala nereye gittiğimizi söylemedin” dedi Merk rüzgârdan duyulabilmesi için sesini yükselterek.

Ardından uzun bir sessizlik oldu; o kadar uzun sürdü ki, Merk kızın cevap verip vermeyeceğinden emin olamadı.

“Hiç olmazsa bana adını söyle” diye ekledi, kızın daha önce adını söylememiş olduğunu fark ederek.

“Lorna” diye cevap verdi kız.

Lorna. Merk bunun tınısından hoşlanmıştı.

“Gittiğimiz yer ise” diye ekledi kız Merk'e dönerek. “Üç Hançer.”

“Üç Hançer mi?” diye sordu Merk şaşırılmış bir şekilde.

Lorna dümdüz önüne baktı.

Fakat Merk duyduklarıyla şoke olmuştu. Escalon'un en uzak adası olan Üç Hançer, Ölüm Körfezi'nin çok ilerisindeydi ve Merk oraya gitmiş olan hiç kimseyi tanımıyordu. Elbette efsanevi ada ve kale Knossos en uçtaydı ve efsanelere göre orada Escalon'un en gözü pek savaşçıları yaşıyordu. En tehlikeli suların ortasında, izole bir yarımadaya yakın izole bir adada yaşayan insanlardı. Oradaki savaşçıların, etraflarını saran sular kadar sert oldukları söylenirdi. Merk hiç biriyle şahsen tanışmamıştı. Kimse tanışmamıştı. Onlar daha çok efsanelerde yaşıyordu.

“Gözcüler oraya mı çekildi?” diye sordu Merk.

Lorna başıyla onayladı.

“Şu an bizi bekliyorlar” dedi.

Merk dönüp omzunun üzerinden geriye baktı, Kos Kulesi'ni son bir kez görmek istiyordu. Arkasını döndüğü anda gördükleri nedeniyle kalbi duracak gibi oldu; ufukta, onları takip eden, içleri dolu düzinelerce gemi vardı.

“Takip ediliyoruz” dedi.

Lorna onu şaşırtan bir şekilde arkasını bile dönmedi; yalnızca hafifçe başını salladı.

“Bizi dünyanın sonuna kadar kovalayacaklar” dedi sakince.

Merk'in kafası karışmıştı.

“Ateş Kılıcı'nı ele geçirmiş olsalar bile mi?”

“Peşinde oldukları şey hiçbir zaman Kılıç olmadı” diye düzeltti Lorna. “Onlar yıkımın peşindeydi. Hepimizin yıkımı.”

“Peki ya bize yetişirlerse?” diye sordu Merk. “Bir trol ordusuyla tek başımıza savaşamayız. Küçük bir adadaki savaşçılar da başaramaz, her ne kadar sert olurlarsa olsunlar!”

Lorna başıyla onayladı, hala istifini bozmamıştı.

“Gerçekten de ölebiliriz” dedi. “Fakat yine de bunu Gözcü dostlarımızın yanında, doğru olduğuna inandığımız şey için savaşırken yapmalıyız. Hala korunması gereken çok fazla sır var.”

“Sır mı?” diye sordu Merk.

Fakat Lorna sustu ve denizi izlemeye koyuldu.

Merk daha fazla soru sormak üzereyken sert bir rüzgâr esti ve neredeyse gemiyi alabora etti. Merk karın üstü düştü, güverteye çarptı ve kenardan kaydı.

Can havliyle geminin kenarına tutundu ve sallanmaya başladı. Bacakları buz gibi soğuk suya değiyordu ve Merk, düşerse donarak ölebileceğini hissetti. Büyük ölçüde suya batmış halde tek eliyle tutunurken omzunun üzerinden geriye baktığında, aniden bir kırmızı köpekbalığı sürüsünün yaklaştığını görüp korkuya kapıldı. Dişler baldırına girmeye başladığında korkunç bir acı hissetti ve suda, kendisinin olduğunu bildiği bir kan gördü.

Bir an sonra Lorna öne çıkıp asasıyla suya vurdu. O anda parlak beyaz bir ışık yüzeye yayıldı ve köpekbalıkları dağıldı. Aynı anda Merk'i elinden tutup tekrar gemiye çekti.

Rüzgâr dinerken gemi toparlandı. Merk, ıslak, soğuktan donarak, soluk soluğa ve baldırında korkunç bir acıyla güvertede oturdu.

Lorna onun yarasını inceledi, bluzundan bir parça kopartıp yarayı sardı ve kan akışını durdurdu.

“Hayatımı kurtardın” dedi Merk minnettarlık içinde. “Orada düzinelerce köpekbalığı vardı. Beni öldürebilirlerdi.”

Lorna, hipnotize edici, kocaman, parlak mavi gözleriyle ona baktı.

“O yaratıklar buralarda dert edeceğin son şey” dedi.

Sessizlik içinde yol almaya devam ederlerken, Merk yavaşça tekrar ayağa kalkmayı başardı ve bu kez geminin küpeştesine iki eliyle sıkıca tutunduğundan emin olarak ufku izledi. Ufku incelerken, ne kadar bakarsa baksın Üç Haçer'den bir iz görememişti. Aşağı baktı ve yeni bir korku ve saygı ifadesiyle Ölüm Körfezi'nin sularını inceledi. Dikkatle baktığında, yüzeyin hemen altında, zar zor seçilen, dalgalar tarafından büyük ölçüde gizlenmiş küçük kırmızı köpek balığı sürüleri gördü. Artık o suya girmenin ölüm demek olduğunu biliyordu ve bu sularda başka ne tür yaratıkların yaşadığını merak etmekten kendini alamadı.

Yalnızca rüzgârın uğultusuyla kesilen sessizlik uzadı ve saatler geçtikçe Merk kendini orada çok yalnız hissetmeye başladı, konuşmaya ihtiyacı vardı.

“Asanla yaptığın şey neydi?” dedi Merk Lorna'ya dönerek. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Lorna ifadesiz bir şekilde durmaya devam etti, hala ufka bakıyordu.

“Bana kendinden bahset” diye bastırdı Merk.

Lorna ona şöyle bir baktı ve sonra bakışlarını yeniden ufka çevirdi.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Herhangi bir şey” dedi Merk. “Her şeyi”

Lorna uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra nihayet konuştu

“Senden başlayalım”

Merk şaşırılmış bir şekilde ona baktı.

“Benden mi?” diye sordu. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Bana hayatından bahset” dedi Lorna. “Bana anlatmak istediğin herhangi bir şey...”

Merk dönüp gözlerini ufka dikerken derin bir nefes aldı. Hayatı, hakkında hiç konuşmak istemediği tek konuydu.

Nihayet, önünde uzun bir yolculuk olduğunu fark etti ve iç geçirdi. Her ne kadar gurur duymuyor olsa da önünde sonunda kendisiyle yüzleşmesi gerekeceğini biliyordu.

“Hayatımın büyük bölümünde bir suikastçıydım” dedi yavaşça, pişmanlık dolu bir şekilde, ufka bakarak, sesinde kasvet ve kendinden nefret etme hali vardı. “Bununla gurur duymuyorum fakat yaptığım işte en iyiydim. Krallar ve kraliçeler tarafından çok rağbet görüyordum. Kimse yeteneklerime rakip olamazdı.”

Merk uzun bir süre sessiz kaldı, pişman olduğu bir hayatın, hatırlamamayı tercih ettiği anları içinde kaybolmuştu.

“Peki ya şimdi?” diye sordu Lorna sakince.

Merk onun sesinde, genelde başkalarıyla konuşurken yakaladığı yargılayıcı tonun olmamasına minnettardı. İç geçirdi.

“Şimdi” dedi “artık o işi yapmıyorum. Ben artık o kişi değilim. Şiddete son vereceğime yemin ettim, kendimi bir amaca adayacağıma... Fakat ne kadar çabalasam da şiddetten uzaklaşamayacakmışım gibi görünüyor. Şiddet gelip beni buluyor. Her zaman bir başka amaç varmış gibi görünüyor.”

“Peki ya senin amacın ne?” diye sordu Lorna.

Merk bunun üzerine düşündü.

“Başlangıçta amacım bir Gözcü olmaktı” dedi. “Kendimi bu hizmete adanmak, Ur Kulesi’ni, Ateş Kılıcı’nı korumak. Fakat Kule düştüğünde amacımın Kos Kulesi’ne ulaşip kılıcı korumak olduğunu hissetti.”

İç geçirdi.

“İşte şimdi buradayız, Ölüm Körfezi’nde yol alıyoruz, Kılıç gitti, troller peşimizde ve çorak takımadalara doğru ilerliyoruz” dedi Lorna gülümseyerek.

Merk kaşların çatı, eğlenmiş gibi görünmüyordu.

“Amacımı kaybettim” dedi. “Hayat amacımı yitirdim. Artık kendimi tanımıyorum. Artık yönümü bilmiyorum.”

Lorna başını salladı.

“Burası bulunmak için güzel bir yer” dedi Lorna. “Belirsizliğin olduğu bir yer aynı zamanda olasılıkların da olduğu yerdir.”

Merk onu merak içinde inceledi. Onun kendisini kınamayışından etkilenmişti. Hikâyesini başka biri duysa onu hor görebilirdi.

“Nasıl biri olduğum için” diye gözlemini bildirdi şoke olmuş şekilde “beni yargılamadın.”

Lorna ona baktı, bakışları o kadar yoğun ki, gözlerine bakmak aya bakmak gibiydi.

“Anlattığın şey eskiden olan sendi” diye düzeltti. “Şimdiki sen değil. Bir zamanlar olduğun kişi nedeniyle seni nasıl yargılayabilirim? Ben sadece şu an önümde duran adamı yargılayabilirim.”

Bu cevap üzerine Merk kendini iyi hissetti.

“Peki, şu anda kimim?” diye sordu; cevabı bilmek istiyordu, kendinden emin değildi.

Lorna ona baktı.

“Ben iyi bir savaşçı görüyorum” dedi. “Kendini düşünmeyen bir adam, başkalarına yarım etmek isteyen bir adam ve özlem dolu bir adam... Kaybolmuş bir adam görüyorum. Kendini hiçbir zaman tanımamış bir adam...”

Merk onun sözleri üzerine düşünürken, söyledikleri içinde yankılandı. Söylediklerini doğru olduğunu hissetti. Fazlasıyla doğru...

Küçük gemileri suda yukarı aşağı hareket edip, yavaşça batıya doğru ilerlerken, aralarında uzun süreli bir sessizlik oldu. Merk dönüp tekrar ufka baktı ve trol ordusunun hala peşlerinde olduğunu gördü. Hala onlardan oldukça uzaktaydılar.

“Peki sen?” diye sordu sonunda. “Sen Tarnis’in kızısın, değil mi?”

Lorna parıldayan gözleriyle ufka baktı ve sonunda başıyla onayladı.

“Evet” dedi.

Merk duyduğu karşısında şoke olmuştu.

“O halde neden buradaydın?” diye sordu.

Lorna iç geçirdi.

“Genç kızlığımdan beri burada saklanıyordum.”

“Fakat neden?” diye sordu Merk.

Lorna omuz silkti.

“Sanırım başkentte olmak benim için fazla tehlikeliydi. İnsanlar benim, kralın gayri meşru kızı olduğumu öğrenmemeliydi. Burada daha güvendedim.”

“Daha mı güvendedin?” diye sordu Merk. “Dünyanın bir ucunda mı?”

“Korumam gereken bir sırla birlikte bırakılmışım” diye açıkladı Lorna. “Escalon krallığından bile önemli bir sırdı.

Bu sırrın ne olabileceğini düşünürken Merk’in kalp atışları hızlandı.

“Bana söyleyecek misin?” diye sordu.

Fakat Lorna yavaşça dönüp ileriye işaret etti. Merk onun bakışını takip ettiğinde ufukta, güneşin, okyanusun üzerinde yükselen ve sonuncusu yekpare taştan yapılmış bir kaleden oluşan üç çorak adanın üzerinden batmakta olduğunu gördü. Burası Merk’in o güne kadar gördüğü en ıssız fakat en güzel yerdı. Büyü ve gücün tüm sırlarını saklamaya yetecek kadar uzakta bir yer...

“Knossos’a” dedi Lorna “hoş geldin.”

BÖLÜM DOKUZ

Duncan, tek başına, el ve ayak bileklerindeki acıdan topallayarak Andros sokaklarında hızla ilerliyordu. Acıya hissetmemeye çalışıyordu, aklında tek bir düşünce adrenalin dolmasına sebep olmuştu: Kyra'yı kurtarmak. Kızının yardım çağlığı zihninde, ruhunda yankılanıyordu ve sokaklar boyunca, ter içinde hızla, sesin geldiği yöne doğru ilerlerken acısını unutmuştu.

Duncan Andros'un dar arka sokaklarından döne döne ilerlerken Kyra'nın o kalın duvarların ardından olduğunu biliyordu. Her yanda ejderhalar dalış yapıyor, sokakları birbiri ardına ateşe veriyordu. İnanılmaz büyük bir sıcaklık duvarlardan yansıyor. O kadar sıcaktı ki, Duncan duvarın diğer tarafından bile sıcaklığı hissedebiliyordu. Ejderhaların kendi bulunduğu soka dalış yapmamaları için dua etti; yoksa işi bitirdi.

Acıya rağmen Duncan durmadı; geri de dönmedi. Bunu yapamazdı. Babalık içgüdüleriyle hareket ederken, fiziksel olarak, kızının sesinin geldiği yerden başka bir yere gidemezdi. Ölümüne doğru koştuğu, kızını oradan kurtarmaya dair tüm umudunu kaybedebilecek olduğu düşüncesi aklından geçmiş olsa da bu onu yavaşlatmadı. Kızı kapana kısılmıştı ve kendisi için önemli olan tek şey de buydu.

“HAYIR!” diye bir bağış duyuldu.

Duncan'ın tüyleri diken diken oldu. İşte tekrar duymuştu, kızının çağlığı ve bu sesle kalbi sıkıştı. Tüm gücünü kullanarak daha hızlı koşmaya başladı ve son bir ara sokağa daha saptı.

Nihayet son dönüşünün ardından, alçak, taş bir kemerin altından fırladı ve gökyüzü önünde açıldı.

Duncan kendini açık bir avluda buldu. Avlunun kenarında dururken, önündeki manzara onun donakalmasına sebep olmuştu. Ejderhalar gökyüzünden geçip ateş püskürtürken, avlunun uzak ucunu alevler kaplamıştı ve taş bir çıkıntının altında, alevlerden güçlükle korunan kızı duruyordu.

Kyra.

İşte kanlı canlı oradaydı.

Kızını orada canlı olarak görmekten daha şoke edici olan şey ise, hemen yanında bir bebek ejderhanın yatıyor olduğunu görmektir. Manzara Duncan'ın kafasını karıştırmıştı. İlk başta Kyra'nın gökten düşen bir ejderhayı öldürmeye uğraştığını düşündü. Fakat sonra ejderhanın bir kaya parçasının altında kalmış olduğunu gördü. Kyra'nın kaya parçasını itirmeye çalıştığını görmek kafasını karıştırmıştı. Ne yapmaya çalıştığını merak etti. Ejderhayı kurtarmaya mı çalışıyordu? Neden?

“Kyra!” diye seslendi.

Duncan, ateş duvarlarından, dalış yapan ejderhaların pençelerinden kaçınarak açık avluya fırladı ve kızının tarafına ulaşmaya kadar koşmaya devam etti.

O anda Kyra ona baktı ve yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Ardından hemen keyiflendi.

“Baba!” diye bağırdı.

Babasının kollarına koştu ve babasına sarılırken Duncan da ona sarıldı. Kızını kollarının arasında tutarken kendini iyileşmiş hissetti, sanki bir parçası geri dönmüş gibiydi.

Sevinç gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Kyra'nın orada ve canlı olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Baba kız birbirlerine sınıksız sarılırken, Duncan kolları arasında titrediğini hissettiği kızının yaralanmamış olmasıyla çok rahatlamıştı.

Bir anda ejderhayı hatırlayan Duncan kızını geri itti, ejderhaya döndü, kılıcını kaldırdı ve kızını korumak için ejderhanın kafasını uçurmak üzere kılıcı havaya kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Kyra.

Kyra'nın ileri atılıp babasının bileğini kavraması Duncan'ı şoke etmişti; kızının kavrayışı şaşırtıcı derecede kuvvetliydi ve vuruşunu engelliyordu. O artık Volis'te bıraktığı uysal kızı değildi, o artık açık bir şekilde bir savaşçı olmuştu.

Duncan afallamış bir şekilde kızına baktı.

“Ona zarar verme” dedi Kyra emir verir gibi, sesi kendine güven doluydu, bir savaşçının sesiydi. “Theon benim arkadaşım.”

Duncan şoke olmuş bir şekilde kızına baktı.

“Arkadaş mı?” diye sordu. “Bir ejderha mı?”

“Lütfen baba” dedi “açıklayacak çok vaktim yok. Bize yardım et. Orada sıkıştı. Bu kayayı tek başıma kıpırdatamıyorum.”

Duncan her ne kadar şoke olmuş olsa da kızına güveniyordu. Kılıcını kınına sokup kızının yanına geçti ve kayayı tüm gücüyle itti. Fakat ne kadar zorlarsa da kaya çok az kıpırdamıştı.

“Kaya çok ağır” dedi. “Yapamıyorum. Üzgünüm.”

Bir anda arkalarında bir zırr sesi oldu ve Duncan dönüp Aidan, Anvin, Cassandra ve Beyaz'ın koşarak geldiğini görünce keyiflendi. Hepsi birden onun için geri dönmüş, bir kez daha hayatlarını onun için tehlikeye atmıştı.

Hepsi birden hiç tereddüt etmeden atılıp kayayı itti.

Kaya çok az yuvarlandı fakat tamamen kalkmadı.

O sırada bir soluk sesi duyuldu ve Duncan dönüp baktığında Motley'in nefes nefese koşarak geldiğini gördü. Motley de onlara katılıp ağırlığını kayaya verdi ve bu kez kaya gerçekten yuvarlanmaya başladı. Motley, oyuncu, aşırı kilolu şaklaban, bekledikleri son kişi, ejderhanın üzerinden kayayı yuvarlamak için gereken farkı yaratmıştı.

Son bir çabayla kaya bir toz bulutu içinde yere düştü ve ejderha serbest kaldı.

Theon ayaklarının üzerine sıçrayıp çığlık attı, sırtını gerdirdi ve pençelerini uzattı. Öfke içinde gökyüzüne baktı. Büyük mor bir ejderha onları fark etmiş, doğrudan üzerlerine doğru dalışa geçmişti. Theon havaya sıçrayıp çenesini açtı ve bir şeyden kuşkulanan ejderhanın boynunun yumuşak bölümüne kilitlenerek ejderhaya doğru uçtu.

Theon tüm gücüyle tutundu. Ejderha öfkeyle çığlık attı, savunmasız yakalanmıştı. Bir bebek ejderhadan böylesine bir hareket beklemediği belli oluyordu ve ikisi birlikte avlunun uzak ucundaki bir duvara çarptı.

Theon diğer ejderhayla boğuşup, büyük ejderhanın boğazını sıkmaktan vazgeçmeyerek, onu avlunun diğer ucunda yere bastırırken, Duncan ve diğerleri şok içinde birbirlerine baktı. Theon acımasız bir şekilde, kıvrılıp, hırlayarak, büyük ejderha nihayet yere serilene kadar onu bırakmadı.

Bir anlığına hepsi kısa bir soluk alma şansı bulmuştu.

“Kyra!” diye bağırdı Aidan.

Kyra aşağı bakıp küçük kardeşini gördü ve Aidan Kyra'nın kollarına atılırken, Duncan onları keyif içinde izledi. Kyra kardeşini kucaklarken, açık şekilde heyecanlandığı belli olan Beyaz sıçrayıp Kyra'nın ellerini yalamaya başladı.

“Kardeşim” diyerek yutkundu Kyra, gözleri dolmuştu. “Yaşıyorsun.”

Duncan kızının sesindeki rahatlamayı hissedebiliyordu.

Aidan gözleri bir anda üzüntüyle doldu.

“Brandon ve Braxton öldü” dedi Kyra'ya.

Kyra'nın yüzü bembeyaz oldu. Dönüp Duncan'a baktığında babası da vakur bir havayla başıyla onayladı.

Aniden Theon uçarak geldi ve yanlarına indi. Kanatlarını çırparken Kyra'ya sırtına binmesini işaret ediyordu. Duncan gökyüzünden gelen kükremeler duydu ve başını kaldırıp baktığında ejderhaların daireler çizerek dalmaya hazırlandığını gördü.

Duncan'ı hayrete düşürecek şekilde Kyra Theon'un sırtına atladı. Kızı ejderhanın sırtında güçlü, sert bir şekilde otururken, büyük bir savaşçının tüm özelliklerine sahip görünüyordu. Tanıdığı küçük

kız artık gitmişti; kızını artık gururlu bir savaşçı, lejyonlara liderlik edebilecek bir kadın haline gelmişti. Duncan, daha önce hiç o günkü kadar gururlanmamıştı.

“Vaktimiz yok. Benimle gelin” dedi Kyra. “Hepiniz. Bana katılın.”

Herkes şaşkın bir şekilde birbirine baktı ve Duncan bir ejderhaya binme fikriyle biraz korktuğunu hissetti, özellikle de ejderha onlara doğru hırlarken...

“Acele edin!” dedi Kyra.

Duncan ejderha sürüsünün alçalmakta olduğunu gördü ve çok fazla seçeneklerinin olmadığına karar vererek eyleme geçti. Aidan, Anvin, Motley, Cassandra, Septin ve Beyaz’la birlikte atılıp ejderhanın sırtına çıktı.

Duncan ejderhanın ağır, kadim pullarına tutunurken, gerçekten bir ejderhanın sırtında oturuyor olduğu düşüncesiyle hayret içindeydi. Bir rüyada gibiydi.

Ejderha havalanırken Duncan onun pullarına var gücüyle tutundu. Midesi bulanırken, hissettiklerine inanmakta zorlanıyordu. Hayatında ilk kez havada, sokakların üzerinde uçuyordu ve o güne kadar hiç gitmediği bir hızla ilerliyordu.

Diğer ejderhalardan daha hızlı olan Theon sokakların üzerinde döne döne ilerlerken, diğerleri tüm o kafa karışıklığı ve başkent in tozu dumanı arasında ona yetişemiyordu. Duncan aşağı baktığında şehrin, binaların tepelerinin yukarıdan görünüşüne hayret etti. Yayılan sokaklar aşağıda bir labirent gibi görünüyordu.

Kyra Theon’u harika bir şekilde idare ediyordu. Duncan kızıyla gurur duyuyor, onun böylesi bir yaratığı kontrol edebiliyor oluşuna hayret ediyordu. Kısa süre sonra açık gökyüzünde, şehir duvarlarından uzakta, özgürdüler ve kırsal alana doğru ilerliyorlardı.

“Güneye ilerlemeliyiz!” diye bağırdı Anvin. “Orada kayalık bir alan var, başkent çevresinden uzakta. Tüm adamlarımız bizi bekliyor! Hepsi orada toplandı.”

Kyra Theon’u yönlendirdi ve kısa süre sonra hepsi güneye, ufuktaki devasa bir kaya çıkıntısına doğru uçmaya başladı. Duncan ufukta, başkent duvarlarının güneyinde, ufak mağaralarla bezeli, yüzlerce devasa kayalık gördü.

Yaklaştıkları sırada Duncan mağaraların içinde çöl ışıklarıyla parıldayan zırhlar ve silahlar gördü ve yüzlerce adamını, bu buluşma noktasında onu beklediğini fark edip heyecanlandı.

Kyra Theon’u aşağı doğru yönlendirirken, devasa bir mağaranın girişine indiler. Duncan, ejderha yaklaşırken aşağıdaki adamlarının yüzünde oluşan korkuyu ve kendilerini saldırıya karşı hazırladıklarını görebiliyordu. Fakat sonra adamlar ejderhanın sırtındaki Kyra ve diğerlerini fark etti ve yüzlerindeki ifade bir anda bir şok halini aldı. Böylece savunmalarını indirdiler.

Duncan diğerleriyle beraber yere indi ve koşup adamlarına sarıldı. Onları canlı olarak tekrar gördüğü için çok keyiflenmişti. Kavos, Bramthos, Seavig ve Arthfael oradaydı, hayatını Duncan için tehlikeye atmış olan adamlar, Duncan’ın onları bir daha görebileceğini düşünmediği adamlar...

Duncan dönüp Kyra’ya baktı ve onun diğerleriyle birlikte inmediğini görüp şaşırıldı.

“Neden hala orada oturuyorsun?” diye sordu. “Bize katılmayacak mısınız?”

Fakat Kyra olduğu yerde dimdik ve gururlu bir şekilde oturmaya devam etti ve vakur bir şekilde başını salladı.

“Katılamam baba. Başka bir yerde kutsal bir görevim var. Escalon adına!”

Duncan afallamış bir şekilde ona baktı, kızının dönüşmüş olduğu güçlü savaşçıya hayret ediyordu.

“Fakat nerede?” diye sordu Duncan. “Bizim yanımızdan daha önemli neresi olabilir?”

Kyra tereddüt etti.

“Marda” diye cevapladı.

Duncan bunu duyduğu anda ürperdiğini hissetti.

“Marda mı?” dedi şok içinde. “Sen? Tek başına? Asla geri dönemeyebilirsin!”

Kyra başıyla onaylarken babası onun gözlerinde kızının bunu zaten bildiğini görebiliyordu.

“Gitmeye yemin ettim” dedi “ve görevime sırtımı dönemem. Artık güvende olduğuna göre, görev beni bekler. Bana her zaman görevin her şeyden önce gelmesi gerektiğini sen öğretmedin mi baba?”

Duncan kızının sözleriyle kalbinin gururla dolduğunu hissetti. Ona doğru ilerleyip uzandı ve kızına sarıldı. Adamları etraflarını çevirirken, kızını sımsıkı kucakladı.

“Kyra, kızım. Sen benim ruhumun en iyi yanısın.”

Kızının gözlerine yaş dolduğunu gördü ve Kyra, güçlü, daha kuvvetli ve daha önceki duygusallığından uzak bir şekilde başıyla onayladı. Theon’u hafifçe mahmuzladı ve Theon hızla havaya yükseldi. Kyra onun sırtında gururla otururken, Theon gökyüzünde git gide daha yükseğe tırmandı.

Kızını kuzeye doğru giderken görmek Duncan’ın içini parçalamıştı. Kızı Marda’nın karanlığında bir yere doğru ilerlerken, onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

BÖLÜM ON

Uçtukları sırada Kyra uzanıp Theon'un pullarını kavradı, rüzgâr saçlarının arasından geçiyordu. Bulutların arasına gire çıka ilerliyorlar, Kyra'nın elleri nemden ve soğuktan titriyordu fakat Kyra Escalon üzerinden Marda'ya doğru hızla ilerlerken bu durumu umursamıyordu. Onu artık hiçbir şey durduramazdı.

Kyra'nın zihni yaşamış olduklarıyla doldu, hala yaşadıklarını özümsemeye çalışıyordu. Babasını hatırladı ve onun, Andros'un dışında, adamlarının yanında güvende olduğunu düşünüp mutlu oldu. Çok büyük bir tatminkârlık hissetti. Bir kez daha onu kurtarmaya çalışırken canından oluyordu ki, canı pahasına uzak durması konusunda uyarılmıştı. Fakat o vazgeçmemişti, kalbinin derinliklerinde babasının ona ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Çok değerli bir ders almıştı, onu kaç kişi uyarırsa uyarın her zaman içgüdülerini dinlemeliydi.

Aslında, bu konu üzerinde düşünürken, Alva'nın tam da bu sebeple onu uyarmış olduğunu fark etti, bu bir testi. Babasını kurtarmak için geri dönecek olursa kesin öleceğini açık bir şekilde dile getirmişti; çünkü onun kararlılığını ve cesaretini sınamak istemişti. Daha en başından beri onun hayatta kalacağını biliyordu. Alva onun öleceğini bile bile savaşın içine dalıp dalmayacağını görmek istemişti.

Elbette babası da onu kurtarmıştı; babası tam zamanında yetişmemiş olsa, Theon hala o kayanın altında sıkışıp kalmış halde olabilirdi ve kendisi de ölmüş olabilirdi. Babasının, kendisi için her şeyini feda edişini düşünmek onu duygulandırdı. Babasının alevlere, ejderhalara ve ölüme karşı cesaretle ve sadece onu kurtarmak için karşı koymuş olması gözlerini doldurdu.

Kyra kardeşi Aidan'ı düşününce gülümsedi, onun hayatta ve güvende olduğunu bilmek Kyra'yı mutlu etmişti. Ölen iki ağabeyini düşündü. Aralarında her ne kadar sürtüşmeler ve çekişmeler olmuş olsa da öldüklerini bilmek canını acıtıyordu. Onları koruyabilmek için yanlarında olmuş olabilmeyi diledi.

Kyra Andros'u düşündü; bir zamanlar muhteşem bir başkent olan şehir şimdi artık bir alev kazanıydı ve bu düşünce canını çok sıktı. Acaba Escalon bir daha geçmişteki görkemine kavuşabilecek miydi?

Aynı anda çok fazla şey olmuştu ve Kyra olanları güçlükle özümseyebiliyordu. Sanki dünya ayaklarının altında kontrolden çıkmış şekilde dönüyor gibiydi, sanki o günlerde sabit olan tek şey değişmiş gibiydi.

Kyra her şeyi kafasından uzaklaştırdı ve önündeki yolculuğa odaklandı: Marda. Kyra uçtuğu sırada sorumluluk duygusuyla dolduğunu hissetti, kalbi hızla çarpıyordu, oraya varabilmek, Hakikat Asası'nı bulabilmek için sabırsızlanıyordu. Bulutların arasından geçtikten sonra aşağı baktı, sınıra, Ateşler'e ne kadar yaklaştığını anlamak için yol işaretlerini görmeye çalışıyordu. Araziyi tararken, anavatanının ne hale geldiğini görmek moralini bozdu, parçalanmış, yaralanmış ve ateşe verilmiş bir ülke görmüştü. Tüm kalelerin yok edilmiş olduğunu gördü fakat bunu yapanın Pandesia askerleri mi, yağmacı troller mi yoksa öfkeli ejderhalar mı olduğunu bilmiyordu. Ülke öylesine talan edilmişti ki, bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği hiçbir yeri tanıyamıyordu. Buna inanmakta zorlanıyordu. Tanıdığı Escalon'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.